

تربية الأبناء - تامليل

பிள்ளைகளுக்குப் பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளித்தல்

جمعية الدعوة بالزلفي

جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالزلفي

هاتف: ٤٢٣٤٤٦٦ - ٠١٦. فاكس: ٤٢٣٤٤٧٧ - ٠١٦

181

பள்ளிகளுக்குப் பண்படரூப்
பயிற்சி அளித்தல்

تربية الأبناء

جمعية الدعوة والإرشاد ونوعية الجاليات في الزمان

Tel: 966 164234466 - Fax: 966 164234477

تربية الأبناء
ترجمه إلى اللغة التاميلية:
جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالزلفي
الطبعة الثانية: ١٤٤٢/٨ هـ.

شعبة توعية الجاليات بالزلفي، ١٤٣٠ هـ (ح)

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

شعبة توعية الجاليات بالزلفي

تربية الأبناء - تاميل / شعبة توعية الجاليات بالزلفي -

الزلفي، ١٤٣٠ هـ

٨١ ص؛ ١٧ سم

ردمك : ١-١٥-٨٠١٣-٦٠٣-٩٧٨

(النص باللغة التاميلية)

١- التربية الإسلامية ٢- الأطفال - تعليم أ. العنوان

رقم الإيداع: ١٤٣٠٠٣٦٣٣

ردمك : ١-١٥-٨٠١٣-٦٠٣-٩٧٨

من معالم المنهج النبوي في تربية الأبناء

பள்ளைகளுக்குப் பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பதில்
நபி (ஸல்) அவர்களின் வழிகாட்டல்

1. கொள்கைக்கு முக்கியத்துவம் தருதல்

பிள்ளைகளுக்குப் பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பதில் ஈடுபடுகின்ற ஒவ்வொரு முஸ்லிமுக்கும் இது முதல் கடமையாகும். மனிதர்களை எந்த நோக்கத்திற்காக அல்லாஹ் படைத்தானோ அந்த நோக்கமும் இதுவே யாகும். ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ [الذاريات: ٥٦]

“ஐின்னையும் மனிதனையும் நான் படைத்தது- அவர்கள் என்னை வணங்குவதற்காகவே தவிர வேறில்லை” (51:56) என்று அல்லாஹ் கூறுகிறான். இறைத்தூதர்களை எந்த நோக்கத்திற்காக அல்லாஹ் அனுப்பினானோ அந்த நோக்கமும் இதுவே ஆகும்.

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ﴾ [النحل: ٣٦]

“அல்லாஹ்வையே வணங்குங்கள், “தாசுத்” (தீய சக்தி) களை விட்டு விலகிக்கொள்ளுங்கள் என்று நாம் ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் ஒரு தூதரை அனுப்பி வைத்தோம்.” (16:36)

சிறுவர்கள் மற்றும் இளைய தலைமுறைகளின் உள் ளங்களில் அல்லாஹ்வுடனான தொடர்பும் அவனையே சார்ந்து வாழும் எண்ணமும் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு நபி(ஸல்) அவர்கள் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டுவார்கள்.

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ كُنْتُ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ يَوْمًا فَقَالَ يَا غُلَامُ إِنِّي أَعْلَمُكَ كَلِمَاتٍ أَحْفَظُ اللَّهُ يَحْفَظُكَ أَحْفَظُ اللَّهُ مَحْدَهُ مُجَاهَكَ إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ وَاعْلَمْ أَنَّ الْأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَىٰ أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَيْءٍ لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ وَلَوْ اجْتَمَعُوا عَلَىٰ أَنْ يَضُرُّوكَ بِشَيْءٍ لَمْ يَضُرُّوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ رُفِعَتِ الْأَقْلَامُ وَجَفَّتِ الصُّحُفُ (ت/ ٢٥١٦،

ح/ ٢٥٣٧)

இப்பனு அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் சிறுவராக இருந்த போது அவர்களுக்கு நபி(ஸல்) அவர்கள் பின்வருமாறு கூறினார்கள்: “சிறுவனே! நான் உனக்கு சில வார்த்தைகளைக் கூறுகிறேன். நீ அல்லாஹ்வின் கட்டளைகளைப் பேணி நடந்திடு! அல்லாஹ் உன்னைப் பேணிப் பாதுகாப்பான். நீ அல்லாஹ்வின் மார்க்கத்தைப் பேணி நடந்திடு! அவனை உனக்கு எதிரில் காண்பாய்! நீ (எதையேனும்) கேட்பதாயின் அல்லாஹ்விடம் கேள். நீ உதவி தேடினால் அல்லாஹ்விடமே உதவிதேடு. இதனை நீ அறிந்துகொள். அதாவது இந்தச் சமுதாயம் முழுவதும் ஒன்று திரண்டு உனக்கு ஒரு நன்மை செய்ய முன்வந்தால் அல்லாஹ் உனக்கு எழுதியதைத் தவிர வேறு எந்த நன்மையும் அவர்களால் உனக்குச் செய்ய முடியாது. அவர்கள் அனைவரும் ஒன்று திரண்டு உனக்கு ஒரு தீங்கு இழைக்க முயன்றால் அல்லாஹ் உனக்கு எழுதியதைத் தவிர வேறு எந்தத் தீங்கும் அவர்களால்

உனக்குச் செய்திட முடியாது. எழுது கோல்கள் உயர்த்தப்பட்டுவிட்டன. எழுதப்பட்ட ஏடுகள் உலர்ந்தும்விட்டன. (திர்மிதி 2516, அஹ்மத் 2537)

இவ்வாறாக நபி(ஸல்) அவர்கள் சிறுவர்களுக்கு அடிப்படை நம்பிக்கையைப் போதிப்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார்கள். ஆனால் இன்று நம்மில் அதிகமானோர் கொள்கை விஷயத்தில் அலட்சியமாகவே உள்ளனர். அதில் விதியைப் பற்றிய நம்பிக்கையும் அடங்கும். காரியங்கள் அனைத்தும் அல்லாஹ்வின் கையில்தானே உள்ளது. எனவே அவர்கள் தமது பிள்ளைகளை அந்த அடிப்படையில் வளர்ப்பதில்லை.

2. தொழுகைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல்

பிள்ளைகளுக்குப் பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பது குறித்து நபிகள் நாயகத்தின் வழிகாட்டுதல் பின்வருமாறு தெரிவிக்கிறது. நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறுகிறார்கள்:

مُرُوا أَوْلَادَكُمْ بِالصَّلَاةِ وَهُمْ أَبْنَاءُ سَبْعِ سِنِينَ وَاصْرِبُوا لَهُمْ عَلَيْهَا وَهُمْ أَبْنَاءُ عَشْرٍ وَتَرَفُّوا بَيْنَهُمْ فِي الْمَضَاجِعِ (د/ ٤٩٥، ح/ ٦٤٠٢) حسنه الألبيني

“உங்கள் பிள்ளைகள் ஏழு வயதினை அடைந்து விட்டால் அவர்களைத் தொழும்படி ஏவுங்கள். அவர்கள் பத்து வயதினை அடைந்து விட்டால் அதற்காக (தொழுகையை விட்டதற்காக) அடியுங்கள். படுக்கைகளில் அவர்களைப் பிரித்து வையுங்கள்.” (அபூதாவுத் 495, அஹ்மத்

6402) இந்த ஹதீஸ் ஹஸன் எனும் தரத்தில் அமைந்தது என அல்பானி கூறியுள்ளார்.

நபிகள் நாயகத்தினுடைய வழிகாட்டுதலில் இந்த இடத்தைத் தவிர வேறு எங்கேனும் பிள்ளைகளை அடிக்குமாறு கட்டளை வந்துள்ளதா? நமக்குத் தெரிந்த வரை வேறு எங்கும் இந்த உத்தரவு வரவில்லை. இதற்குக் காரணம் தொழுகைக்குரிய முக்கியத்துவம் மகத்தானது என்பதை உணர்த்துவதற்காகத்தான்! விபரம் அறிந்த குழந்தைகளுக்குத் தொழுமாறு கட்டளையிடுவதிலிருந்து சுமார் 1080 நாட்களுக்கும் அதிகமான காலம் கடந்த பிறகுதான் அடித்தல் என்கிற இந்த விஷயம் வருகிறது. மேலும் அந்தக் காலகட்டத்திலுள்ள தொழுகையின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து ஏறக் குறைய 5400 தடவை தொழுமாறு கட்டளையிடுவது திரும்பத் திரும்ப வருகிறது. அப்போது குழந்தை தன் தாய் தந்தையர் இருவரும் அநேக நேரங்களில் தனக்கு முன்னால் தொழுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. (இவ்வளவுக்கும் பிறகுதான் அடித்தல் என்பது வர வேண்டும்.)

பிள்ளைகள் கெட்டுப்போவது, பெற்றோரை நிந்திப்பது, படிப்பில் பின்தங்குவது....இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் தொழுகையை நிறைவேற்றுவதுடன்- அதனை முறையாகப் பேணி வருவதுடன் அல்லது அதில் அலட்சியம் செய்வதுடன் நேரடித் தொடர்பு உடையவையாக உள்

என. பிள்ளைகளின் சீர்திருத்தத்திலும் படிப்பில் அவர்கள் உயர் நிலை அடைவதிலும் தொழுகை ஏற்படுத்துகின்ற தாக்கத்தைப் பற்றி உரிய ஆய்வை மேற்கொண்டால் பிள்ளைகளின் வெற்றியிலும் ஈடேற்றத்திலும் தொழுகைக்குத் தொடர்பு இருப்பதைத் தெரிவிக்கக்கூடிய நம்பகமான முடிவுகள் வெளிப்படும்.

3. வருமுன் காப்பது பரிகாரம் தேடுவதை விடச் சிறந்தது!

சிறுவர்களுக்கும் வளரும் பிள்ளைகளுக்கும் உரிய நபிவழிப் பயிற்சி பரிகாரம் தேடுவதை விட வருமுன் காப்பதற்கு முன்னுரிமை தருவதன் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. எனவே அப்பயிற்சி பிள்ளைகள் தீமையில் விழுந்திடாதவாறு அவர்களுக்கிடையே அல்லாஹ்வின் உதவியால் ஒரு பாதுகாப்பு அரணை ஏற்படுத்துகிறது. இன்று பிள்ளைகளுக்குப் பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பதில் உள்ள நம்முடைய மிக முக்கியமான தவறு வருமுன் காப்பது என்ற இந்தக் கோணத்தை அலட்சியம் செய்துவிடுவதும் முன் எச்சரிக்கையுடன் இல்லாமலிருப்பதும் தான். அதன் பிறகு பிள்ளைகள் தீமையில் சிக்குண்ட பிறகு பரிகாரம் தேட முயல்கிறோம்.

இந்த இடத்தில்தான் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள், பத்து வயதை அடைந்த பிள்ளைகள் விஷயத்தில் கூறியதை நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. “அவர்கள் பத்து வயதினை அடைந்து விட்டால் தொழுகையை விட்டதற்காக அவர்களை அடியுங்கள். படுக்கையில்

அவர்களைப் பிரித்து வையுங்கள்.” (அபுதாவுத் 495, அஹ்மத் 6402) மேலும் இளம் வயது உடையவராக-இளைஞராக இருந்த பழ்வு பின் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களின் முகத்தை ஒரு பெண்ணைப் பார்ப்பதை விட்டும் நபியவர்கள் திருப்பியதையும் நாம் இங்கு புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பழ்வு பின் அப்பாஸ்(ரலி) அவர்களை நபி(ஸல்) அவர்கள், வாகனத்தில் தமக்குப் பின்னால் அமர வைத்திருந்தார்கள். அப்போது கஸ்அமி கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்மணி ஒரு விளக்கம் கேட்டு நபி(ஸல்) அவர்களிடம் வந்தாள். அவளை பழ்வு பின் அப்பாஸ் (ரலி) ஒரேயடியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். உடனே நபி(ஸல்) அவர்கள் அவரது முகத்தை அவளை விட்டும் திருப்பினார்கள். (பார்க்க: புகாரி 6228)

ஆண் பிள்ளைகளும், பெண் பிள்ளைகளும் எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமின்றிப் பார்க்கின்ற தொலைக்காட்சி சேனல்கள், (இந்தச் சேனல்களில் சில சிந்தையையும் நடத்தையையும் கெடுக்கக்கூடியவையாகவும் அபத்தமானவையாகவும் உள்ளன.) இன்டெர்நெட் வழியாக தான் விரும்பியவர்களுடன் கட்டுப்பாடில்லாமல் தொடர்பு வைப்பது, எவ்விதக் கண்காணிப்பும் இன்றி எந்த நேரமும் செல் போன்களைப் பயன்படுத்துவது இவையெல்லாம் தற்காப்பு நடவடிக்கையை வீணடிப்பதாக உள்ளன. பிறகு இந்தப் பழக்கவழக்கங்களிலிருந்து பிள்ளை

களைப் பாதுகாப்பதில் நபிவழியைப் பின்பற்றுதல் என்பது எங்கே இருக்கிறது?

இந்த வசதிகளைப் பயன்படுத்தும் விஷயத்தில் வயதையும் முதிர்ச்சியையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக இன்டர்நெட்டை எடுத்துக் கொள்வோம். இது சிறுவர் அல்லது சிறுமியரின் படுக்கையறையில் ஏன் இருக்கின்றது? எவ்விதக் கண்காணிப்பும் இன்றி எல்லா நேரங்களிலும் இது ஏன் பயன்படுத்தப்படுகின்றது? வீட்டில் ஒரு பொது அறையில் ஏன் இது இருக்கக் கூடாது? வீட்டின் பொது அறையில் இது இருந்தால் இதை எல்லோரும் பயன்படுத்தலாமே. தாய் தந்தையர் தமது மகன் மற்றும் மகளுடைய வலைதள இரகசிய வார்த்தையை ஒரு நிம்மதிக்காக அல்லது கண்காணிப்புக்காக தெரிந்து வைத்திருக்கலாமே! இவ்வாறு இன்டெர்நெட்டைப் பொது அறையில் வைப்பதன் முக்கியத்துவம் பற்றி பிள்ளைகளுடன் திருப்தி அளிக்கின்ற வகையில் ஆலோசனை கலந்து இந்த நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளலாமே.

4. பிள்ளைகள் நம்மிடம் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்வதற்கு வாய்ப்பளித்தல்

ஒரு நாள் ஒரு மகன் தனது தந்தையிடம் சென்று “மது அருந்துவதற்கோ போதைப் பொருளைப் பயன்படுத்துவதற்கோ எனக்கு அனுமதி தாருங்கள். அல்லது விபச்சாரம் செய்வதற்கு எனக்கு அனுமதி தாருங்கள்”

(அல்லாஹ் நம்மைக் காப்பானாக!) என்று கேட்டால் அவரது பதில் எப்படி இருக்கும்? இதுபோன்ற காரியங்களைப் பற்றி சிந்திக்கின்ற சில பிள்ளைகள் இதனை வெளிப்படையாக தமது தந்தையிடம் பேசுவதில்லை. மாறாக தமது நண்பர்களிடம் செல்கின்றனர். அவர்கள் இவர்களுக்கு இது விஷயத்தில் சிலபோது உதவி செய்துவிடுகின்றனர். இந்த விஷயங்களில் அவர்களுக்கு அனுபவமும் பரிச்சயமும் இல்லாததே காரணம்! ஆனால் நபி (ஸல்) அவர்கள் இது போன்ற ஒரு காரியத்தைச் செய்ய ஒருவர் அனுமதி கேட்டு வந்தபோது அவருடன் பல்வேறு முறைகளில் அணுகுகிறார்கள். இது பற்றி இமாம் அஹ்மது பின் ஹம்பல் (ரஹ்) அவர்கள் தமது நூலில் அபூஉமாமா(ரலி) அவர்களிடமிருந்து பின்வரும் அறிவிப்பைப் பதிவு செய்துள்ளார்கள்:

عَنْ أَبِي أُمَامَةَ قَالَ إِنَّ فَتَى شَابًّا أَتَى النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ ائْذَنْ لِي بِالرَّزَا فَأُقْبِلَ الْقَوْمَ عَلَيْهِ فَرَجَرُوهُ قَالُوا مَهْ مَهْ فَقَالَ اذْنُهُ فَذَنَا مِنْهُ قَرِيْبًا قَالَ فَجَلَسَ قَالَ أَتُحِبُّهُ لِأُمَّكَ قَالَ لَا وَاللَّهِ جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ قَالَ وَلَا النَّاسُ يُحِبُّونَهُ لِأُمَّهَاتِهِمْ قَالَ أَتُحِبُّهُ لِابْنَتِكَ قَالَ لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ قَالَ وَلَا النَّاسُ يُحِبُّونَهُ لِابْنَاتِهِمْ قَالَ أَتُحِبُّهُ لِأَخْتِكَ قَالَ لَا وَاللَّهِ جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ قَالَ وَلَا النَّاسُ يُحِبُّونَهُ لِأَخَوَاتِهِمْ قَالَ أَتُحِبُّهُ لِعَمَّتِكَ قَالَ لَا وَاللَّهِ جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ قَالَ وَلَا النَّاسُ يُحِبُّونَهُ لِعَمَّاتِهِمْ قَالَ أَتُحِبُّهُ لِخَالَاتِكَ قَالَ لَا وَاللَّهِ جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ قَالَ وَلَا

النَّاسُ يُحِبُّونَهُ لِجَلَالَتِهِمْ قَالَ فَوَضَعَ يَدَهُ عَلَيْهِ وَقَالَ اللَّهُمَّ اغْنِرْ ذَنْبَهُ وَطَهِّرْ قَلْبَهُ
وَحَصِّنْ فَرْجَهُ فَلَمْ يَكُنْ بَعْدُ ذَلِكَ الْفَتَى يَلْتَمِثُ إِلَى شَيْءٍ (حم/ ٢١١٨٥)

ஒரு இளைஞன் நபி(ஸல்) அவர்களிடம் வந்து, “அல்லாஹ்வின் தூதரே! எனக்கு விபச்சாரம் செய்ய அனுமதி தாருங்கள்” என்று கேட்டான். உடனே அங்கிருந்த மக்கள் அவனை அதட்டினார்கள். நபி (ஸல்) அவர்கள் “அவனை என் பக்கம் வரவிடுங்கள்” என்று கூறினார்கள். அவன் நபிகளாரின் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தான். நபி (ஸல்) அவர்கள் அவனிடம், “இதனை உன் தாயாரிடம் செய்ய விரும்புவாயா?” என்று கேட்டார்கள். அவன் “அல்லாஹ் என்னை தங்களுக்கு அர்ப்பணமாக்கட்டும்! அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! விரும்ப மாட்டேன்” என்று கூறினான். உடனே நபி(ஸல்) அவர்கள், “மக்களும் இதனை (ஒருவன்) தம் தாய்மார்களிடம் செய்ய விரும்ப மாட்டார்கள்” என்று கூறினார்கள்.

“இதனை நீ உன் சகோதரியிடம் செய்ய விரும்புவாயா?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவன், “அல்லாஹ் என்னை தங்களுக்கு அர்ப்பணமாக்கட்டும்! அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! விரும்ப மாட்டேன்” என்று கூறினான். உடனே நபி(ஸல்) அவர்கள், “மக்களும் இதனை (ஒருவன்) தம் சகோதரிகளிடம் செய்ய விரும்ப மாட்டார்கள்” என்று கூறினார்கள். “இதனை உன் தந்தையின் சகோதரியிடம் செய்ய விரும்புவாயா?” என்று கேட்டார்கள். அவன் “அல்லாஹ் என்னை தங்களுக்கு அர்ப்பண

மாக்கட்டும்! அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! விரும்ப மாட்டேன்” என்று கூறினான். உடனே நபி(ஸல்) அவர்கள், “மக்களும் இதனை (ஒருவன்) தம் தந்தையின் சகோ தரிகளிடம் செய்ய விரும்ப மாட்டார்கள்” என்று கூறி னார்கள்.

“இதனை உன் தாயின் சகோதரியான சிற்றன்னை யிடம் செய்ய விரும்புவாயா?” என்று கேட்டார்கள். அவன் “அல்லாஹ் என்னை தங்களுக்கு அர்ப்பணமாக்கட்டும்! அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! விரும்ப மாட்டேன்” என்று கூறினான். உடனே நபி(ஸல்)அவர்கள், “மக்களும் இதனை (ஒருவன்) தம் தந்தையின் சகோதரிகளிடம் செய்ய விரும்ப மாட்டார்கள்” என்று கூறினார்கள். பிறகு நபி(ஸல்)அவர்கள் தமது கையை அவன் மீது வைத்து, “இறைவா! இவனது பாவத்தை மன்னித்து இவனது உள்ளத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துவாயாக! இவனது கற்பைப் பாதுகாப்பாயா!” என்று பிரார்த்தனை செய்தார்கள். அதன் பிறகு அந்த இளைஞன் எந்தப் பாவத்தின் பக்கமும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. (அஹ்மத் 21185)

இங்கு கவனியுங்கள்! அந்த இளைஞனது சிந்தனைப் பாங்கை நபி(ஸல்) அவர்கள் அவனுக்குத் திரும்பத் திரும்ப எடுத்துச் சொன்னார்கள். மேலும் அந்தப் பிரச் சனையில் அவன் கவனிக்கத் தவறிய பல கோணங் களையும் அவனுக்குத் தெளிவுபடுத்தினார்கள். நபி(ஸல்) அவர்கள் சுதந்திரமாக கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்வதற்

குரிய முழு வாய்ப்பை வழங்குவார்கள் என்பதை அந்த இளைஞன் அறிந்திருக்காவிட்டால் படைப்பினங்களில் பரிசுத்தமானவரான நபியிடம் வந்து விபச்சாரத்திற்கு அனுமதி கேட்கத் துணிந்திருக்க மாட்டான்.

இதற்கு நேர் எதிராக ஒரு தந்தை, பதினாறு வயதினைத் தாண்டிராத- இளம் பருவத்திலுள்ள தன் மகனிடம் காலதாமதமாக வீடு திரும்பியதன் காரணத்தை விசாரிக்கும்போது “நான் சுதந்திரமானவன்” என்று அவன் பதிலளித்ததற்காக வீட்டை விட்டே அவனை விரட்டிவிட்டார். அவனோ தன் இஷ்டத்திற்கு தன் உறவினர்களிடம் சென்று தொடர்ந்து பல நாட்கள் தங்கிவிட்டான். பிறகு அவனும் அவனது தந்தையும் சமாதானம் ஆனார்கள். அதுவும் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையில் வெளிப்படையான கருத்துப் பரிமாற்றத்தின் மீது அமைய வேண்டிய தூய்மையான அந்த தந்தை மகன் என்ற உறவு முறிந்த பிறகு! மகன் தவறிழைத்து விட்டான் என்பது சரிதான். ஆனால் தந்தை அதை விடப் பெரிய தவறை அல்லவா செய்து விட்டார்.

இன்றைய காலத்தில் நாம் நமது பிள்ளைகளுடன் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்வதும் விவாதிப்பதும் எத்துணை அவசியமாகிறது! ஆனால் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் காட்டிய வழிமுறையில் விவாதிக்க வேண்டும். அதில் ஒரு பகுதியைத்தான் தற்போது நாம்

எடுத்துக் காட்டினோம். ∴பிர்அவ்வன் கையாண்ட முறையில் விவாதிக்கக் கூடாது. அவன் கூறினான்:

﴿ قَالَ فِرْعَوْنُ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴾ [غافر: ٢٩]

“நான் (சரி) காண்பதையே உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். நேரான வழியைத் தவிர (வேறு எதையும்) நான் உங்களுக்குக் காட்டவில்லை” என்று ∴பிர்அவ்வன் கூறினான். (அல்குர்ஆன் 40:29) இத்தகைய முறை பிள்ளைகளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத விஷயங்களைச் செய்யுமாறுதான் அவர்களைத் தூண்டும்.

5. நடுநிலையான கண்டிப்பு

பிள்ளைகளைக் கண்டிக்கும் விஷயத்தில் மக்கள் மூன்று பிரிவினர்களாக உள்ளனர். சிலர் தம் பிள்ளைகளுக்கு அதிகம் செல்லம் கொடுப்பார்கள். ஆனால் அவர்களைக் கண்டிக்க மாட்டார்கள். இது சரியான போக்கல்ல. குறைபாடான, பொறுப்பைத் தட்டிக்கழிக்கும் போக்காகும். இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் சிறிய பிள்ளைகள், பெரிய பிள்ளைகள் என எல்லோரையும் கண்டிக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டுள்ளவர்கள். இது பிள்ளைகளைக் கண்டிக்கும் விஷயத்தில் வரம்பு மீறிய போக்காகும். இந்தப் பிரச்சனையில் நடுநிலையான போக்குதான் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் காட்டிய வழியாகும்.

நபி(ஸல்)அவர்கள் வளர்ந்து வரும் பிள்ளைகளை- அவர்கள் தவறிழைக்கும் போது அதற்காகக் கண்டிப்பார்கள். ஆனால் மிகைபாடோ குறைபாடோ இன்றி நடுநிலையாக இருக்கும்! கண்டிக்கும் அளவும் ஒரே மாதிரியாக இருக்காது. மாறாக தவறின் அளவுக்கேற்பவும் அதன் கடுமைக்கேற்பவும் அது வித்தியாசப்படும். தப்பு செய்தவன்- அதில் பிடிவாதமாக இருக்கிறானா? அல்லது திருந்திவிட்டானா? அந்தத் தவறை அறியாமல் செய்தானா? அல்லது வேண்டுமென்றே செய்தானா? இதுபோல இன்னும் பல அம்சங்களை வளர்ந்து வரும் பிள்ளைகளுக்குப் பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிக்கும்போது நபி(ஸல்)அவர்கள் கவனத்தில் கொள்வார்கள்.

இதற்கு உதாரணமாக முஆத் பின் ஜபல்(ரலி) அவர்களை நபி(ஸல்)அவர்கள் கண்டித்ததை எடுத்துக் கொள்ளலாம். முஆத்(ரலி) இளைஞராக இருந்தார். தம் கூட்டத்தாருக்குத் தொழுகை நடத்தும் போது நீட்டித் தொழ வைப்பார்.அப்போது நபி(ஸல்)அவர்கள் அவரிடம், “முஆதே! நீ என்ன குழப்பவாதியா?” என்று கேட்டார்கள். அவருடைய தவறைக் கண்டு மௌனமாக இருக்க வில்லை. அவர் செய்த தவறை விடக் கூடுதலாகவும் அவரைக் கண்டிக்கவில்லை. (பார்க்க: புகாரி 705)

இன்னும் சொல்வதானால் நபி(ஸல்) அவர்கள் சில சமயம் மௌனத்துடன் தமது முகத்தில் கோபத்தை வெளிப்படுத்துவதோடு நிறுத்திக் கொள்வார்கள். இதற்கு

உதாரணம் ஆயிஷா(ரலி) அவர்கள் அறிவித்த ஒரு ஹதீஸாகும்.

عَنْ عَائِشَةَ أَنَّهَا اشْتَرَتْ نُمْرُقَةَ فِيهَا تَصَاوِيرُ فَلَمَّا رَأَاهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ قَامَ عَلَى الْبَابِ فَلَمْ يَدْخُلْ فَعَرَفَتْ فِي وَجْهِهِ الْكَرَاهِيَةَ قَالَتْ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَتُوبُ إِلَى اللَّهِ وَإِلَى رَسُولِهِ مَاذَا أَذْنَبْتُ قَالَ مَا بَالُ هَذِهِ النُّمْرُقَةِ فَقَالَتْ اشْتَرَيْتُهَا لِتَقْعُدَ عَلَيْهَا وَتَوَسَّدَهَا فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِنَّ أَصْحَابَ هَذِهِ الصُّورِ يُعَذِّبُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيُقَالُ لَهُمْ أَحْيُوا مَا خَلَقْتُمْ وَقَالَ إِنَّ الْبَيْتَ الَّذِي فِيهِ الصُّورُ لَا تَدْخُلُهُ الْمَلَائِكَةُ (خ/م، ٥٩٦١/٢١٠٧)

ஆயிஷா(ரலி) அவர்கள் தலையணை ஒன்றை வாங்கினார்கள். அதில் உருவப்படங்கள் இருந்தன. அதைப் பார்த்ததும் நபி(ஸல்) அவர்கள் வீட்டிற்குள் வராமல் வாசலிலேயே நின்றுவிட்டார்கள். அவர்கள் முகத்தில் வெறுப்பு தென்பட்டதைப் பார்த்து ஆயிஷா(ரலி)அவர்கள், “அல்லாஹ்வின் தூதரே! பாவமன்னிப்புத் தேடி அல்லாஹ்வின் பக்கமும் அவன் தூதரின் பக்கமும் மீளுகிறேன். நான் செய்த பாவம் என்ன?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கவர்கள் “இது என்ன தலையணை?” எனக் கேட்கவும், “நீங்கள் அமர்வதற்காகவும் தலையணையாக ஆக்கிக் கொள்வதற்காகவும்தான் அதை வாங்கினேன்” என ஆயிஷா(ரலி) அவர்கள் கூறினார்கள். அப்போது நபி (ஸல்)அவர்கள், “இந்த உருவங்களைத் தீட்டியவர்கள் மறுமையில் வேதனை செய்யப்படுவார்கள். “நீங்கள்

படைத்தவற்றுக்கு உயிர் கொடுங்கள்” என அவர்களிடம் கூறப்படும்” என்று கூறிவிட்டு “உருவப்படங்கள் இருக்கின்ற வீட்டில் வானவர்கள் நுழைய மாட்டார்கள்” எனவும் கூறினார்கள். அறிவிப்பவர்: ஆயிஷா(ரலி), நூல்: புகாரி 5961, முஸ்லிம் 2107

இதற்கு நேர் எதிராக! உஸாமா பின் ஸைத்(ரலி) யைக் கண்டிக்கும்போது கடுமையாக நடந்து கொண்டார்கள். மக்ஸூம் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண் திருடியபோது அவளுடைய கையை வெட்ட வேண்டாமென நபி(ஸல்) அவர்களிடம் பரிந்துரை செய்வதற்காக உஸாமாவை சிலர் அனுப்பி வைத்தனர். அப்போது அவர் நபி(ஸல்) அவர்களிடம் அல்லாஹ் விதித்த குற்றங்களுக்குரிய தண்டனைகளில் ஒன்றை நிறைவேற்றாதிருக்க பரிந்துரை செய்தார்கள். உடனே நபி (ஸல்) அவர்கள் அவர் மீது கோபம் கொண்டு, “அல்லாஹ் விதித்த தண்டனைகளில் ஒன்றில் நீ பரிந்துரைக்கிறாயா?” என்று கேட்டார்கள். இந்த விபரத்தை புகாரி (3475) யில் பார்க்கலாம்.

6. தன்னம்பிக்கை ஊட்டுதல்

நமது குழந்தைகளின்- நமது இளைய தலைமுறையினரின் தன்னம்பிக்கை பலவீனமாக இருப்பது பற்றி நாம் முறையிட்டோமானால் அல்லது மேலை நாட்டவரின் குழந்தைகளிடம் உள்ள தன்னம்பிக்கையையும் அவர்கள் தமது உணர்வுகளைத் தெளிவான வார்த்தை

தைகளால் வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலையும் இத்தகைய முக்கியமான சிறப்பம்சம் நம்முடைய குழந்தைகளில் பெரும்பாலோருக்கு இல்லாததையும் நாம் ஒப்பு நோக்கினால் நபி(ஸல்) அவர்களுடைய நற்பயிற்சி பாடசாலைக்கு நாம் செல்வது கடமையாகிறது.

ஏனெனில் நம் குழந்தைகளின் தன்னம்பிக்கை அவர்களது சுயமரியாதையிலிருந்துதான் பிறக்கிறது- தன்னம்பிக்கையின் முக்கியத்துவத்தை அவர்கள் உணர்வதிலிருந்துதான் பிறக்கிறது. ஆனால் சுயமரியாதை மற்றும் தன்னம்பிக்கையின் முக்கியத்துவத்தை நாமே பல நேரங்களில் உணராமலிருக்கின்றபோது அவர்கள் எப்படி அதனை உணரப்போகிறார்கள்?

நாம் நம்முடைய குழந்தைகளை- அவர்கள் மனதில் உள்ளதை எடுத்துச் சொல்ல அனுமதிக்கிறோமா? சில விஷயங்களில் விரும்பியதைத் தேர்வு செய்ய அவர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கிறோமா? மேலும் அவர்களுடைய தனிப்பட்ட விஷயங்களில் அவர்களிடம் நாம் அனுமதி கேட்கிறோமா? இல்லையே! அவர்களை அடக்குமுறை செய்தல், அற்பத்தனமாக நினைத்தல், தேர்வு செய்யும் உரிமையைத் தடுத்தல், அவர்களின் தனிப்பட்ட விவாகாரங்களில் அவர்களின் அனுமதியைக் கோருவதைக் கண்டு கொள்ளாதிருத்தல் என்றுதானே நடந்து கொள்கிறோம். இவ்வாறு நடந்து கொள்வதுதான் நம்மில் பெரும்பாலோரிடம் வியாபித்திருக்கிறது. சில ஆய்வா

ளர்கள் குறிப்பிடுவதன் அடிப்படையில் சொல்வதானால் இது வாயடைக்கச் செய்யும் கலாச்சாரம் ஆகும்.

عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَتَى بِشَرَابٍ فَشَرِبَ مِنْهُ وَعَنْ يَمِينِهِ غُلَامٌ وَعَنْ يَسَارِهِ الْأَشْيَاحُ فَقَالَ لِلْغُلَامِ أَتَأْذُنِي أَنْ أُعْطِيَ هَؤُلَاءِ فَقَالَ الْغُلَامُ لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ لَا أَوْثُرٌ بِنَصِيبي مِنْكَ أَحَدًا قَالَ فَتَلَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي يَدِهِ
(خ/ ٢٤٥١، م/ ٢٠٣٠)

நபிகள் நாயகம்(ஸல்)அவர்களிடம் ஒரு கோப்பையில் பால் கொண்டு வரப்பட்டது. அதிலிருந்து அவர்கள் (சிறிது) அருந்தினார்கள். அவர்களின் வலது புறத்தில் ஒரு சிறு வனும் இடது புறத்தில் சில பெரியவர்களும் இருந்தனர். அந்தச் சிறுவனிடம், “சிறுவனே! இந்தப் பானத்தை இ(ப்பெரிய)வர்களுக்குக் கொடுக்க எனக்கு நீ அனுமதி தருவாயா!” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அச்சிறுவன், “முடியாது! அல்லாஹ்வின் தூதரே! அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! உங்களிடமிருந்து கிடைக்கக்கூடிய எனது பங்கை நான் யாருக்கும் விட்டுத் தரமாட்டேன்.” என்று கூறினான். உடனே நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் அதனை அச்சிறுவனின் கையில் கொடுத்தார்கள். இந்த விபரம் புகாரி 2451, முஸ்லிமில் 2030 பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளது.

இந்நிகழ்ச்சியில் பிள்ளைகளிடம் சுயமரியாதையை வளர்ப்பதற்காகவும் அதன் முக்கியத்துவத்தை அவர்க

ளுக்கு உணர்த்துவதற்காகவும் பண்பாட்டுப் பயிற்சி முறை தொடர்பான 4 சைக்கினைகள் இருக்கின்றன.

ஒன்று: நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களின் அருகில் அதுவும் அவர்களின் வலது பக்கத்தில் நேரடியாகச் சென்று அமர்வதற்கு ஒரு சிறுவனால் எப்படி முடிந்தது? அதுவும் அந்த மக்களில் நபியவர்கள்தான் சிறந்தவர்கள் எனும் நிலையில்; அவர்களில் பெரியவர்கள் இருந்த நிலையில்! சிறுவனால் எவ்வாறு அப்படி அமர முடிந்தது?

இரண்டு: நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் அச்சிறுவனிடம் தமக்குப் பிறகு பானம் அருந்தும் அவனது உரிமையை (மற்றவருக்கு) விட்டுக்கொடுப்பதற்கு அனுமதி வேண்டியபோது எந்த தன்னம்பிக்கை அவனிடம் உருவானது? இது ஒரு பெரிய அடிப்படையான விவகாரமில்லையே!

மூன்று: நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்களின் பாடசாலையில் சிறுவர்களின் தன்னம்பிக்கை, நபியிடமிருந்து வரும் கோரிக்கையைக்கூட உறுதியுடன் நிராகரிக்கின்ற துணியைப் பெற்றது எப்படி? அதுவும் அப்படி நிராகரிப்பதற்கு ஏற்கத்தக்க காரணத்தை எடுத்துக் கூறும் துணியையும் பெற்றிருந்தார்களே!

நான்கு: சொல்வதை விட செயல் முறைதான் பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பதில் அதிகப் பலனுள்ளது. இதனால்தான் அந்த நிகழ்ச்சியை அறிவிப்பவர் “அந்தக்

கோப்பையை அந்தச் சிறுவனின் கையில் நபியவர்கள் கொடுத்தார்கள்” என்று கூறியுள்ளார். அதாவது நபிகள் நாயகம் (ஸல்) இவ்வாறு செய்தது, அந்தச் சிறுவன் கூறிய காரணத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அவனைக் கண்ணியப்படுத்தியதை அவனுக்கு உணர்த்துவதற்காகவாகும்.

அதோ! முஆத் பின் ஐபல்(ரலி)! அவர் மக்களுக்குத் தொழுகை நடத்துகிறார். அவர் ஓர் இளைஞர்! ஏனெனில் இந்தப் பணி அவரது தகுதிக்கு ஏற்ற பணிதான். மற்றொருவர் உஸாமா பின் ஸைத்(ரலி)! பதினேழு வயதைத் தாண்டாத இவர் படைக்குத் தளபதியாகப் பொறுப்பு ஏற்கிறார். அவரது தலைமையின் கீழ் முத்த நபித்தோழர்கள் இருந்துள்ளனர். அவ்வாறிருந்தும் இவர் ஏன் தலைமை ஏற்றார்? அதன் நோக்கம் என்ன? இவரது தன்னம்பிக்கை வளர வேண்டும். அதன் பிறகு அவர் மூலம் சமுதாயம் பலன் பெற வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். இவ்விருவருக்கும் முன்னால், நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மக்காவைத் துறந்து மதினாவுக்கு (ஹிஜ்ரத்) சென்ற அன்றைய இரவில் அலீ(ரலி) அவர்கள் நபிகளாரின் படுக்கையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இது ஒரு ஆபத்தான பொறுப்பாக இருந்தது. வீரமும் தியாகமும் துணிவும் தேவைப்படக்கூடிய ஒரு பொறுப்பாக இருந்தது.

ஆனால் இன்றைய நமது பிள்ளைகள் விஷயத்தில் இன்று நம்மில் பெரும்பாலோரின் நிலை என்ன? அவர்கள்

தமது பிள்ளைகளின் மீது நம்பிக்கை வைக்காமல் இருக்கிறார்கள். சின்னச் சின்ன பொறுப்புகளைக் கூட அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் இருக்கிறார்கள்.

7. நன்நடத்தையின் பால் வழிகாட்டுதல்

சிறுவர்களுக்கு வழிகாட்டுதல் தேவையாக உள்ளது. ஏனெனில் அவர்களுடைய அறிவும் அனுபவமும் குறைவாகவே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. மேலும் (மனிதனின்) இதயமும் அறிவும் யார் அங்கே முந்திக் கொண்டு நல்வழி காட்டுகிறார்களோ, நற்போதனை செய்கிறார்களோ அவர்களுக்குரிய ஸ்தலமாக பெரும்பாலும் ஆகிவிடும். இதனால்தான் நபியவர்களின் பண்பாட்டுப் பயிற்சி சிறார்களுக்கு நல்லொழுக்கங்கள் மற்றும் நன்நடத்தைகளின் பால் விரைந்து வழிகாட்டுதல் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது.

இவ்வாறு அமைந்ததுதான், நபி(ஸல்) அவர்கள் அலீ (ரலி) அவர்களின் மகன் ஹஸனுக்கு- அவர் சிறுவராக இருந்தபோது அளித்த இந்த அறிவுரை:

((عَدَّ مَا يَرِيْبُكَ إِلَىٰ مَا لَا يَرِيْبُكَ فَإِنَّ الصُّدُقَ طُمَأْنِينَةٌ وَإِنَّ الْكُذْبَ رِيْبٌ))

“உனக்கு சந்தேகமாக உள்ளதை விட்டுவிட்டு சந்தேகமில்லாததை எடுத்துக் கொள். ஏனெனில் உண்மை நிம்மதியை ஏற்படுத்தும். பொய் சந்தேகத்தை- தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்.” (திர்மிதி 2518) இதனை ஹஸன் (ரலி) அவர்கள் மனனம் செய்து கொண்டார்கள். அவர் குழந்தைப் பருவத்தில் இருக்கும்போதே அவரது சிந்த

னையில் இது ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. மேலும் இளம் வயது இளைஞராக இருந்த அப்துல்லாஹ் பின் உமர் (ரலி) அவர்களுக்கு நபி(ஸல்) அவர்கள் கூறியதாவது:

((كُنْ فِي الدُّنْيَا كَأَنَّكَ غَرِيبٌ أَوْ عَابِرُ سَبِيلٍ)) (خ/ ٦٤١٦)

“இந்த உலகில் நீ ஒரு அந்நியனைப் போல் இரு. அல்லது ஒரு பயணியைப் போல் இரு!” (புகாரி 6416) அமர் பின் அபீஸலமா(ரலி) என்ற குழந்தையிடம், அவரது கை (உணவுத்) தட்டில் இங்கும் அங்குமாகச் சென்று கொண்டிருந்ததை நபி (ஸல்) அவர்கள் கண்டபோது, “சிறுவனே! நீ பிஸ்மில்லாஹ் கூறு, உன் வலது கையால் சாப்பிடு, உன(து கை)க்கு அருகிலிருக்கும் பகுதியிலிருந்து எடுத்துச் சாப்பிடு” எனக் கூறினார்கள். (பார்க்க: புகாரி 5376, முஸ்லிம் 2022)

ஆனால் வருந்தத்தக்க விஷயம் என்னவெனில் சில பெற்றோர்கள் தம் பிள்ளைகளை ஒழுக்கங்கள் மற்றும் நன்நடத்தைகளின் பால் வழிநடத்துவது குறைந்து விட்டது. சில சமயங்களில் அதன் அளவு பூஜ்யமாக உள்ளது. எவ்வாறெனில் தனது பையன் அவன் நண்பர்களுடன் முரட்டுத்தனமாக சண்டையிடுவதை ஒரு தந்தை பார்க்கிறார். ஆனால் அப்படிச் செய்யக்கூடா தென அவனுக்கு அவர் அறிவுறுத்துவதில்லை. அல்லது தனது பையன் மக்களை விட்டும் ஒதுங்கி மூலையில் முடங்கி விடுவதைப் பார்க்கிறார். ஆனால் அப்படி முடங்கிக் கிடக்கக்கூடாதென தனது பையனுக்கு அவர்

வழிகாட்டுவதில்லை. நிவர்த்தி காண வேண்டிய, நெறிப் படுத்த வேண்டிய இதுபோன்ற இன்னும் பல ஆகாத நடத்தைகள் பிள்ளைகளிடம் தலைதூக்குகின்றன. ஆனால் பெற்றோர் அவர்களுக்கு வழிகாட்டுவதைக் காணமுடிவதில்லை.

8. நன்நடத்தைக்குப் பிரதி உபகாரம் செய்தல்

ஒழுக்கங்கள் மற்றும் நன்நடத்தைகளின் பால் பிள்ளைகளுக்கு வழிகாட்டுவதுடன் நின்றுவிடாமல் நன்நடத்தைகளையும் நற்குணங்களையும் பேணக்கூடியவர்களுக்கு அதற்குப் பகரமாக அவர்களைப் புகழ்வதன் மூலம், நன்மையை வேண்டி அவர்களுக்காகப் பிரார்த்திப்பதன் மூலம் அவர்களை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும், அவர்களுக்குப் பிரதி உபகாரம் செய்ய வேண்டும். இப்பனு அப்பாஸ்(ரலி) அவர்கள் சிறுவராக இருக்கும் போது நபி(ஸல்)அவர்களின் வீட்டில் ஓர் இரவு தங்கியிருந்த நிகழ்ச்சி குறித்து அவர்களே அறிவிக்கின்ற ஒரு செய்தி புகாரி, முஸ்லிமில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ دَخَلَ الْخَلَاءَ فَوَضَعَتْ لَهُ وَضُوءًا قَالَ مَنْ وَضَعَ

هَذَا فَأُخْبِرَ فَقَالَ اللَّهُمَّ فَهَّهْ فِي الدِّينِ (خ/ ١٤٣، م/ ٢٤٧٧)

நபி(ஸல்) அவர்கள் கழிப்பிடத்திற்குச் சென்றார்கள். நான் அவர்களுக்காகத் தண்ணீர் வைத்தேன். அவர்கள் வெளியே வந்ததும் “இந்தத் தண்ணீரை யார் வைத்தது?” என்று கேட்டார்கள். (என்னைப் பற்றி) அவர்களுக்கு

அறிவிக்கப்பட்டது. உடனே “இறைவா! இவருக்கு மார்க்கத்தில் ஞானத்தைக் கொடுப்பாயாக” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். (புகாரி 143, முஸ்லிம் 2477) அஹ்மதில் உள்ள ஓர் அறிவிப்பில் “இறைவா! இவருக்கு மார்க்கத்தில் ஞானத்தைக் கொடு. இவருக்கு விளக்கத்தைக் கற்றுக் கொடு” என்று வந்துள்ளது. (அஹ்மத் 2731)

இம்மாபெரும் பிரார்த்தனை அந்தச் சிறுவன்- இப்னு அப்பாஸ்(ரலி)- செய்த நல்ல செயலுக்கு பிரதி உபகாரமாகும். அவரது நன்நடத்தைக்கு ஊக்கப் பரிசாகும். இவ்வாறே நபி(ஸல்) அவர்கள் நற்குணத்தில் தம்மைப் போல் நடந்து கொண்ட ஜாபிர் பின் அபீதாலிப் (ரலி) அவர்களையும் ((أَشْهَدُ خَلْقِي وَخُلُقِي)) “நீர் தோற்றத்திலும் குணத்திலும் என்னை ஒத்திருக்கின்றீர்” என்று கூறி ஊக்கப்படுத்தினார்கள். (பார்க்க: புகாரி 2700)

நபி(ஸல்) அவர்கள் இளம் வாலிபரான முஆத் பின் ஜபல் (ரலி) யிடம் நல்ல செயல்பாடுகளைக் கண்ட போது, முஆத் அவர்கள் நபிவழியைப் பேணுவதில்- நபி(ஸல்) அவர்களின் அவையில் அதிகம் அமர்ந்திருப்பதில் ஆர்வம் காட்டிய போது அவர்களை ஊக்கப்படுத்தும் விதமாக, ((يَا لِحَبْلِؤَيْمَانَ)) “முஆதே! நான் உன்னை (அல்லாஹ்வுக்காக) நேசிக்கிறேன்...” என்று கூறினார்கள்.(பார்க்க: நஸயீ 1286, அபூதாவூத் 1522)இந்த ஊக்கம் முஆத் அவர்களின் உள்ளத்தில் எத்துணை பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது!

இன்று நம்மில் பெரும்பாலோர் தமது பிள்ளைகள் நல்ல பல செயல்களைச் செய்வதையும் அவர்களின் நன்நடத்தைகளையும் பார்க்கத்தான் செய்கிறார்கள் ஆனால் அவர்களை ஊக்கப்படுத்துவதில்லை. காரணம் அவர்கள் அவ்வாறு செய்வதை இயற்கையான விஷயமாக எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் அவ்வாறு அவர்கள் செய்யவில்லை என்றால் அதற்காக அவர்களைக் கண்டிக்கிறார்கள். உதாரணமாக பெரியோர்களை மதிப்பது, கண்ணியப்படுத்துவது, படிப்பில் உயர்நிலையை அடைவது, தொழுகைகளைப் பேணுவது, உண்மை பேசுவது, அமானிதங்களைப் பேணுவது, இன்னும் பல விஷயங்களையும் இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

9. நாம் அவர்களை நேசிப்பதையும் அவர்களிடம் பரிவாக இருப்பதையும் அவர்களுக்கு உணர வைத்தல்

முதலாவது: பாசத்தையும் பரிவையும் அவர்களுக்கு உணர்த்துதல்.

தன்னுடைய தாய் தந்தையர் அல்லது தன்னை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றிருப்போர் தன் மீது அன்பும் பரிவும் திருப்தியும் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை ஒரு குழந்தை உணர்ந்திட வேண்டும். இவ்வாறு உணர்வது மிக முக்கியமான தேவையாகும். இந்த உணர்வை இழப்பது குழந்தையின் சீரான- ஆக்கப்பூர்வமான மனநிலைக்கு கேடு ஏற்படுத்திவிடும். இந்த உணர்வை நபி

(ஸல்)அவர்கள் குழந்தைகளின் உள்ளங்களில் பரிபூரணமாக ஏற்படுத்தினார்கள். புகாரியில் வந்திருப்பதாவது: நபி(ஸல்) அவர்கள் தமது பேரக்குழந்தை ஹஸன்(ரலி) அவர்களை தமது நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு ((اللَّهُمَّ إِنِّي أُحِبُّهُ فَأَحِبَّهُ وَأَحِبَّ مَنْ يُحِبُّهُ)) “இறைவா! இவனை நான் நேசிக்கிறேன். எனவே நீயும் இவனை நேசிப்பாயாக! இவனை நேசிக்கின்றவர்களையும் நீ நேசிப்பாயாக!” என்று கூறினார்கள். (பார்க்க: புகாரி 5884)

அக்ரஉ பின் ஹாபிஸ்(ரலி), நபி(ஸல்) அவர்களிடம் வந்த போது அவர்கள் தமது (பேரக் குழந்தையான) ஹஸன் (அல்லது) ஹுஸைனை முத்தமிடக் கண்டார்கள். அப்போது அக்ர.:, “நீங்கள் உங்கள் குழந்தைகளை முத்தமிடுகின்றீர்களா? எனக்குப் பத்துக் குழந்தைகள் இருக்கின்றார்கள்; அவர்களில் ஒருவரைக்கூட நான் முத்தமிட்டதில்லை” என்றார். அவரை ஏறெடுத்துப் பார்த்த நபி(ஸல்)அவர்கள், “இரக்கம் காட்டாதவர் இரக்கம் காட்டப்படுவதில்லை” என்று கூறினார்கள். மற்றொரு அறிவிப்பில், “அல்லாஹ் உமது உள்ளத்திலிருந்து இரக்கத்தைக் கழற்றிவிட்டால் அதை உமக்கு திருப்பித் தரும் அதிகாரம் எனக்கு உள்ளதா என்ன?” என்று கூறியதாக உள்ளது. (பார்க்க: புகாரி 5997, 5998, முஸ்லிம் 2317)

நபி(ஸல்) அவர்கள் எத்துணை நுட்பமான பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பவராக இருந்துள்ளார்கள்! அவர்கள் அக்ர.: பின் ஹாபிஸுடைய கேள்விக்கு

சாதாரணமாக பதிலப்பதை விடவும் சிறந்த முறையில்-வியப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மறுப்புத் தருகிறார்கள். அதன் சாரம் இதுதான்: அதாவது சிறார்களிடம் அன்பு காட்டாதவர்களிடமிருந்து- தமது பிரியத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்தாதவர்களிடமிருந்து இரக்க குணம் எடுப்பது போகும். சிறுவர்களுடன் நாம் பழகும்போது இந்த இரக்க குணத்தை கடைப்பிடிக்காமல் இருக்கக் கூடாது என்றுதான் நபி(ஸல்)அவர்கள் எச்சரித்துள்ளார்கள். ((كَيْسَ مِنْ مَنْ لَمْ يَرْحَمْ صَغِيرَنَا)) (ت/ 1920, 1920/3, 1920/3)

“சிறுவர்களுக்கு இரக்கம் காட்டதவர் நம்மைச் சார்ந்தவரல்லர்” என்றும் கூறியுள்ளார்கள். (பார்க்க: திர்மிதி 1920, அபுதாவுத் 4943, அஹ்மத் 6445)

இந்த இரக்க குணம்தான் நபி(ஸல்) அவர்களுடைய சின்னஞ் சிறு மகன் இறந்த போது அவர்களை அழவைத்தது. அப்போது அவர்கள் கூறினார்கள்:

((إِنَّ الْعَيْنَ تَدْمَعُ وَالْقَلْبَ يَحْزَنُ وَلَا نَقُولُ إِلَّا مَا يَرْضَى رَبُّنَا وَإِنَّا بِفِرَاقِكَ يَا إِبْرَاهِيمَ لَمَحْزُونُونَ)) (خ/ 1303)

“கண்கள் கண்ணீர் சிந்துகிறது. இதயம் துக்கத்தால் விம்முகிறது. ஆயினும் நாம் நம் இறைவனைத் திருப்தி படுத்துகின்ற சொல்லைத் தவிர வேறு எதையும் கூற மாட்டோம். இப்ராஹீமே! உன் பிரிவால் நாங்கள் கவலையடைந்துள்ளோம்” என்று கூறினார்கள். (புகாரி 1303)

நபிகளாரின் பேரக் குழந்தைகளான ஹஸனுக்கும் ஹுஸைனுக்கும் எத்துணை முழுமையான பண்பாட்டுப் பயிற்சியும் அன்பான பராமரிப்பும் கிடைத்துள்ளது! ((هُمَا رِجَالٌ تَائِبِينَ مِنَ الذُّنُوبِ)) “அவ்விருவரும் இவ்வுலகிலிருந்து எனக்குக் கிடைத்துள்ள இரண்டு மணம் கமழும் மலர்களாவர்” என்று அவ்விருவரைப் பற்றி நபி(ஸல்)அவர்கள் கூறுவதை அவ்விருவரும் செவிமடுத்துள்ளார்களே!

இதற்கு எதிரில்- நம்மில் சிலர் பண்பாட்டுப் பயிற்சி ரீதியிலான எத்தகைய தவறுகளைச் செய்து வருகிறார்கள்! உணர்வு ரீதியிலான எத்தகைய இழப்புக்கு தம் குழந்தைகளை உள்ளாக்கி வருகிறார்கள்! தம் பிள்ளைகளின் மீது தாம் வைத்துள்ள அன்பை அவர்களுக்குச் சொல்லிக்காட்டுவதில்லை. தமது பாச-பரிவுணர்வுகளை அவர்களின் முன்னிலையில் வெளிப்படுத்துவதில்லை. இப்படி வெளிப்படுத்துவது அதிகச் செல்லத்திற்குத்தான் இட்டுச் செல்லும்; அவர்கள் கெட்டுப் போவதற்கு வழிவகுக்கும் என்று எண்ணிக் கொள்கிறார்கள். அல்லது ஆண் மகன்களுக்குப் பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளித்து நல்வாழ்வுக்கு அவர்களைத் தயார்படுத்துவதற்கு அது உகந்ததல்ல என்று கருதுகிறார்கள். இதுவே அவர்களை அப்படிச் செய்யத் தூண்டும் காரணமாகும்.

இரண்டாவது: குழந்தைகளுடன் அன்போடு நடந்து கொள்வதும், கொஞ்சி விளையாடுவதும் அவர்களின் உள்ளங்களைக் கவர்வதும்.

இந்த அம்சத்தை நபி(ஸல்) அவர்கள் பேணியதால் தான் ஒரு நாள் அவர்கள் முஸ்லிம்களுக்குத் தொழுகை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் போது ஸஜ்தாவிலிருந்து அது அவர்களைத் தாமதமாக எழ வைத்தது. ஏன் இவ்வாறு நடந்தது? ஏனெனில் அவர்களது பேரக் குழந்தை ஹஸன்(ரலி), அவர்களது முதுகில் ஏறிக் கொண்டார். தம்முடன் அவர் விளையாடி மகிழ்வதை இந்த நேரத்தில் நபியவர்கள் துண்டிக்க விரும்பவில்லை. தொழுகை முடிந்ததும் மக்களிடம் இவ்வாறு கூறினார்கள்:

((وَلَكِنَّ ابْنِي إِذْ أَحْرَجْتُهُمْ أَنْ أُعْجِلَهُ حَتَّى يَفْضِيَ حَاجَتَهُ)) (س/1129)

“ஆயினும் என் பேரன் என் முதுகில் ஏறினான்; அவன் தனது தேவையை நிறைவு செய்யும் வரை அனை அவசரப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை” (பார்க்க: நஸயீ 1129)

இங்கு எழும் கேள்வி என்னவென்றால் இது போன்ற சூழ்நிலை நம்முடைய பள்ளிவாசல்களின் இமாமுக்கு ஏற்பட்டால் என்னவாகும்? அவர் எப்படி நடந்து கொள்வார்? நபி(ஸல்) அவர்களைப் பின்பற்றி அவரும் தமது முதுகில் ஏறிக்கொண்ட சிறு குழந்தைக்காக ஸஜ்தாவில் நீண்ட நேரம் இருந்து விட்டால் அவரைப் பின்பற்றித் தொழுவோர் அதற்கு என்ன மறுமொழி கொடுப்பார்கள்?

தொழுகையில் கூட குழந்தைகளுடன் அன்போடு நடந்து கொள்வதில் நபியவர்களின் நிலை இதுவென்றால் தொழுகைக்கு வெளியே அவர்கள் குழந்தை

களுடன் செல்லம் கொஞ்சி அன்புடன் வியாடுவது நமக்கு ஒன்றும் ஆச்சரியமானதல்லை.

((كان النبي ﷺ يدلع لسانه للحسين ، فيرى الصبي حمرة لسانه)) (حب)

(212 / 23 , 691 / 28) , (7101 , 6787 /

“நபி(ஸல்)அவர்கள் (தமது பேரக்குழந்தை) ஹுஸை னிடம் தமது நாக்கை நீட்டிக் காட்டி (விளையாடி) னார்கள். அக்குழந்தை அவர்களது நாக்கின் சிவந்த நிறத்தைப் பார்த்தது.” (இப்னு ஹிப்பான் 5687, 7101) அல்பானி அவர்கள் இதன் அறிவிப்புத் தொடரை ஹஸன் எனக் கூறியுள்ளார்கள். சில நேரங்களில் நபி(ஸல்) அவர்கள் “என்னிடம் முந்தி வருபவருக்கு நான் இதைத் தருவேன்” என்று சில குழந்தைகளிடம் கூறுவார்கள். (அஹ்மத்)

இவ்வாறாக குழந்தைகளிடம் அன்போடு நடந்து கொள்வதும் கொஞ்சி விளையாடுவதும் அவர்களின் உள்ளங்களில் பண்பாட்டுப் பயிற்சி ரீதியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. அந்த வகையில் தம் மிடம் அன்போடு நடந்து கொள்பவர்களின் பக்கமே அவர்கள் மையல் கொள்கின்றனர். மற்றவர்கள் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அவர்கள் சொல்வதை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டு விடுகின்றனர்.

10. பிள்ளைகளுக்கு மத்தியில் நீதியைக் கடைப்பிடித்தல்

பிள்ளைகளிடம் பெற்றோர்கள் பாரபட்சமாக நடந்து கொள்ளும்போது அது அவர்களின் உள்ளங்களில்

பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. உடன்பிறந்த சகோதரர்களுக்கு மத்தியில் பெரும்பாலும் வெறுப்பும் பகைமையும் நிலவுவதற்கு பெற்றோர்கள் அவர்களிடம் காட்டும் பாரபட்சம் தான் அடிப்படைக் காரணமாக இருக்கின்றது.

பெற்றோர்களின் அன்பை இழப்பது, அது ஒரு பிள்ளைக்கு மட்டும் ஓரவஞ்சனையுடன் கிடைப்பது என்பது மற்ற பிள்ளைகள் அந்தச் சகோதரனிடம் வரம்பு மீறி நடப்பதற்குத் தூண்டுதலாக அமையும் என்பது குறித்துதான் அதிகம் அஞ்ச வேண்டியதிருக்கிறது! இவ்வாறுதான் யூசு.:ப் (அலை) அவர்களின் சகோதரர்கள் நடந்து கொண்டனர். அவர்கள் தம்முடைய தந்தை தம்மை விட யூசு.:புக்கு அதிக முன்னுரிமை வழங்குகிறார் என்று தவறாக உணர்ந்த போது சொன்னார்கள்: ﴿إِذْ قَالُوا الْيَوْسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا مِمَّا نَحْنُ عُصْبَةٌ﴾ நாம் ஒரு கூட்டமாக இருந்தும் யூசு.:பும் அவரது சகோதரரும் நம்மை விட நமது தந்தைக்கு மிக விருப்பமாக உள்ளனரே.” (அல்குர்ஆன் 12:8) இந்த உணர்வுதான் அவர்களது சகோதரரிடம் வரம்பு மீறி நடப்பதற்கு அவர்களைத் தூண்டியது. அவர்கள் தங்கள் வார்த்தையின் மூலம் அந்தப் பகையை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

﴿اقتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهَ آيَاتِكُمْ﴾ அதாவது, “யூசு.:பைக் கொன்று விடுங்கள். அல்லது ஏதாவது நிலப்பரப்பில் அவரை வீசி எறிந்து விடுங்கள். உங்கள்

தந்தையின் கவனம் உங்கள் பக்கம் இருக்கும்.” (அல்குர்ஆன் 12:9) இவ்வாறு செய்வதற்கு அவர்களைத் தூண்டியது எதுவெனில் யூசு.பை ஒழித்துக் கட்டிய பிறகே தம்முடைய தந்தையின் பாசமும் கவனமும் தமக்குக் கிடைக்கும் என்று அவர்கள் எண்ணிதுதான்.

ஒரு தந்தை தன்னுடைய இரண்டு பிள்ளைகளை மாலை நேரப் பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சி ஒன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு அவர்கள் நீளமான திரைப் படம் ஒன்றைப் பார்த்து இன்புற்றார்கள். அதற்குள்ளாக அவரது எட்டு வயது இளைய மகன் தூங்கி விட்டான். உடனே அவர் தனது மேலங்கி ஒன்றால் அவனைப் போர்த்தினார். சபை கலைந்ததும் அச்சிறுவனை அவனது தந்தை வாகனத்திற்குத் தூக்கிச் சென்றார். அவர்கள் வாகனத்தில் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் போது தன்னுடைய 12 வயது மூத்த மகன் கோபமாக-மௌனமாக இருப்பதைக் கண்டு, அவனிடம், “இந்தப் படத்திலிருந்து நீ பெற்ற பாடம் என்ன?” என்று கேட்டார். அதற்கு எதிர்பாராத விதமாக- அந்தக் கேள்விக்குச் சற்றும் சம்பந்தமில்லாத ஒரு பதிலை அவர் எதிர் கொண்டார். “படம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது நானும் தூங்கிவிட்டால் என் தம்பியைப் போன்று என்னையும் உங்கள் மேலாடையால் போர்த்தி தூக்கிச் செல்வீர்களா?” என்று அவன் கேட்டான்.

இதனால்தான் நபி(ஸல்)அவர்கள், நுஅமான் பின் பஷீர்(ரலி) உடைய தந்தையிடம் அவருடைய மகன் நுஅமானுக்கு அவர் வழங்கிய அன்பளிப்புக்கு தம்மை சாட்சியாக இருக்குமாறு வேண்டி தம்மிடம் வந்த போது “இது போன்று உன்னுடைய மற்ற பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்துள்ளாயா?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் இல்லை என்று கூறவும் “அல்லாஹ்வை அஞ்சிக் கொள்ளுங்கள்! உங்கள் பிள்ளைகளிடம் நீதமாக நடங்கள்!” என்று நபி(ஸல்) கூறினார்கள். (பார்க்க: புகாரி 2587)

மற்றொரு அறிவிப்பில் “என்னை இதற்கு சாட்சியாக ஆக்காதீர்! ஏனெனில் அநீதிக்கு நான் சாட்சியாக இருக்க மாட்டேன்” என்று கூறியதாக வந்துள்ளது. (பார்க்க: முஸ்லிம் 1623)

11. முன்மாதிரி மூலம் பயிற்சி அளித்தல்

மிக முக்கியமான விஷயம் என்னவெனில் பிள்ளைகள் செயல்படுத்த வேண்டுமென விரும்பப்படும் சிந்தனை ரீதியான முன்னுதாரணங்களை நடைமுறை வாழ்வில் பிள்ளைகள் தம் கண்ணெதிரில் காண வேண்டும். அதுவும் யார் யாரையெல்லாம் தங்களின் வழிகாட்டிகள் எனப் பிள்ளைகள் கருதுகிறார்களோ அவர்கள்- குறிப்பாக பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் அதனைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வதைப் பிள்ளைகள் காண வேண்டும் என்பதுதான் மிக முக்கியமான விஷயம்.

முன்மாதிரி மூலம் பயிற்சி அளிப்பது என்பது சிறுவர்களுக்கும் இளைய தலைமுறையினருக்கும் பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பதில் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் வகுத்தளித்த வழிகாட்டுதல்களில் மிகச் சிறந்த ஒன்றாகத் திகழ்கிறது. நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கை விவகாரங்கள் அனைத்துமே அழகிய முன்மாதிரிக்குரிய அம்சங்களாகவே திகழ்கின்றன.

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ﴾

وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَذَكَرَ اللَّهُ كَثِيرًا ﴿[الأحزاب: 21]

“அல்லாஹ்வையும் இறுதிநாளையும் நம்பி, அல்லாஹ்வை அதிகம் நினைசூரும் உங்களுக்கு அல்லாஹ்வின் தூதரிடம் அழகிய முன்மாதிரி இருக்கிறது.” (அல்குர்ஆன் 33:21) நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுடைய இந்த நடைமுறை குறிப்பிட்ட சில பிரமுகர்கள் மாத்திரம் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் உள்ள மூடி வைக்கப்பட்ட இரகசியம் அல்ல. சிறியோர், பெரியோர் அனைவரும் அறிந்தும் கொள்ளும் வகையில் அது ஒரு திறந்த புத்தகமாகும்.

நபி(ஸல்)அவர்கள் அளித்த பண்பாட்டுப் பயிற்சியை விடப் பரிபூரணமான பண்பாட்டுப் பயிற்சி வேறு எதுவாக இருக்க முடியும்? ஒரு நாள் இரவு சிறுவர் இப்னு அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் தமது வழிகாட்டியும் முன்மாதிரியுமான நபி(ஸல்)அவர்களின் (மனைவியும் தமது சிறிய தாயாருமான மைமூனா(ரலி) யின்) வீட்டில் தங்கினார்கள்.

அப்போது, நபியவர்கள் இரவின் பாதி நேரம் கழிந்த பிறகு எழுந்து உளு செய்துவிட்டுத் தொழலானார்கள். இதனைப் பார்த்த இப்னு அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களும் எழுந்து உளு செய்து விட்டு நபி(ஸல்) அவர்களுடன் சேர்ந்து தொழலானார்கள். (புகாரி 183, முஸ்லிம் 763)

செயல் ரீதியாக எடுத்துக் காட்டும் இத்தகைய சூழ்நிலை இளைய தலைமுறையினருக்கு இறையன்பை முன்னிறுத்தி வாய்மையாக வாழ்வதற்கும், இறைவனை அஞ்சுவதற்கும், தொழுகையின் மூலம் குறிப்பாக இரவின் பின்னேரத்தில் எழுந்து (தஹஜ்ஜுத்) தொழுவதன் மூலம் அல்லாஹ்வின் திருப்தியைத் தேடுவதற்கும் நற்பயிற்சி அளிக்கிறது. அதுவும் நற்பயிற்சி அளிப்பவர் இத்தகைய நற்காரியங்களைச் செய்யத் தூண்டும் வகையில் அச்சிறுவனிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமலேயே இங்கே பயிற்சி பயனளிப்பதைக் காணலாம்.

ஆனால் இன்று யாரெல்லாம் முன்மாதிரிகள்?! எல்லோரும் அறிந்த முன்மாதிரிகளாக, பிரபலங்களாக பெரும்பாலும் சினிமா நட்சத்திரங்களும், பாடகர்களும் விளையாட்டு வீரர்களும் தான் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் மனித சமுதாயத்தைப் பண்படுத்துவதற்கும் தேவையான தகுதிகளை அவர்களிடம் ஏற்படுத்துவதற்கும் தகுதியுடையவர்கள் அல்லர். இவர்களின் நடத்தை இந்தத் தகுதிகளை ஊக்குவிக்கக்கூடியதாகவோ அவற்றின் பக்கம் அழைக்கக்கூடியதாகவோ இல்லை. எனவேதான்

நபி(ஸல்) அவர்களின் நடைமுறையிலிருந்து இளைய தலைமுறையினருக்குத் தேவையான முன்மாதிரிக்குரிய அம்சங்களைத் தேடி அவற்றைச் சிறந்த முறையில், உள்ளம் கவரும் பாணியில் நமது பிள்ளைகளுக்கு அளிக்க வேண்டும். அந்தப் பாணி அவர்களின் சிந்தனைத் திறனைப் பேணி அவர்களின் தற்காலத்து வாழ்க்கையுடனும் எதார்த்தத்துடனும் அழகிய முன்மாதிரியுடனும் ஒத்துப் போக வேண்டும்.

١٣٠ طريقة في تربية الأبناء

பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பதற்கு 130 வழிகள்

அடிப்படைக் கொள்கை

1. உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஏகத்துவக் கலிமா வைக் கற்றுக் கொடுங்கள். எதிர்மறை, உடன்பாடு எனும் இரு அம்சங்களுடன் கூடிய அதன் கருத்தையும் கற்றுக் கொடுங்கள்.

எதிர்மறை: லாஇலாஹ- வணக்கத்திற்குரியவன் யாருமில்லை- என்று நாம் சொல்லும்போது அது வணங்கப்படுவதற்குரிய தகுதி அல்லாஹ் அல்லாத வேறு எவருக்கும் இல்லை என்று மறுப்பதாகிறது.

உடன்பாடு: இல்லல்லாஹ் - அல்லாஹ்வைத் தவிர - என்று நாம் கூறும்போது அது வணங்கப்படுவதற்குரிய தகுதி அல்லாஹ்வுக்கு மட்டுமே உள்ளது என்று ஒப்புக் கொள்வதாகிறது

2. நாம் ஏன் படைக்கப்பட்டுள்ளோம்? என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுங்கள். “ஐின்னையும் மனிதனையும் நான் படைத்தது- அவர்கள் என்னை வணங்குவதற்காகவே தவிர வேறில்லை” (51:56) என்று அல்லாஹ் கூறுகிறான். அத்துடன் வணங்குதல் என்ப தனுடைய விசாலமான கருத்தைப் பற்றி ஒரு குறிப்பையும் கொடுங்கள்.

3. நரகத்தைப் பற்றியும், அதனுடைய வேதனையைப் பற்றியும் அல்லாஹ்வுடைய கோபம் மற்றும் அவனுடைய தண்டனையைப் பற்றியும் அடிக்கடி அவர்களை அச்சுறுத்த தாதீர்கள். ஏனெனில் அல்லாஹ்வைப் பற்றிய எண்ணம் இதுபோன்ற அச்சுறுத்தும் வடிவங்களில் அவர்களது சிந்தனையில் பதிந்துவிடக் கூடாது.

4. அல்லாஹ்வை அதிகம் நேசிக்கக்கூடியவர்களாக அவர்களை உருவாக்குங்கள். ஏனெனில் அவன் தான் நம்மைப் படைத்தான், நமக்கு உணவளித்தான், நமக்குத் தண்ணீர் புகட்டினான், நமக்கு ஆடை அணிவித்தான், (அவனுக்கு அடிபணிந்து நடக்கக்கூடிய) முஸ்லிம்களாக நம்மை ஆக்கினான்.

5. தனிமையில் இருக்கும்போது தவறு செய்வது பற்றி அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்யுங்கள். ஏனெனில் எல்லா நிலையிலும் அல்லாஹ் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

6. அல்லாஹ்வை நினைவுகூருவதற்கான வாசகங்களை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுங்கள் உதாரணமாக சாப்பிடும்போது, குடிக்கும்போது, வீட்டிற்குள் நுழையும்போது, வீட்டை விட்டு வெளியேறும்போது “பிஸ்மில்லாஹ்” சொல்லுதல், சாப்பிட்டு முடித்ததும் “அல்ஹம்து லில்லாஹ்” சொல்லுதல், ஆச்சரியப்படும் போது “சுப்ஹானல்லாஹ்” என்று கூறுதல், இது போன்று இன்னும் பல வாசகங்களைச் சொல்லிக் கொடுங்கள்.

7. நபி(ஸல்)அவர்களின் அழகிய குணநலன்களிலிருந்து சில விஷயங்களை உங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து, நபி(ஸல்)அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலிருந்து சிறிதளவை அவர்களின் முன்னிலையில் படித்துக் காட்டி, நபி(ஸல்)அவர்களின் பெயர் கூறப்படும் போதெல்லாம் அவர்கள் மீது ஸலவாத்துச் சொல்லி நபி(ஸல்) அவர்களைப் பற்றிய நேசத்தை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்துங்கள்.

8. விதியைப் பற்றிய நம்பிக்கையை அவர்களுடைய சிந்தனையில் ஆழமாகப் பதிய வைப்புகள். அல்லாஹ் நாடியது தான் நடக்கும். அவன் நாடாதது நடக்காது.

9. ஈமானின் ஆறு அடிப்படைக் கடமைகளைச் சொல்லிக் கொடுங்கள்.

10. அவர்களிடம் அடிப்படைக் கொள்கை சம்பந்தப்பட்ட சில கேள்விகளைக் கேளுங்கள். உதாரணமாக, உன்னுடைய இறைவன் யார்? உனது மார்க்கம் எது?

உன்னுடைய நபி யார்? நாம் ஏன் படைக்கப்பட்டுள்ளோம்? நமக்கு வாழ்வாதாரம் தருபவன் யார்? நமக்கு உணவளித்து தண்ணீர் புகட்டுபவன் யார்? நமக்கு நிவாரணமளிப்பவன் யார்? தவ்ஹீதின் வகைகள் என்ன? இணைவைத்தல், இறைநிராகரிப்பு, நயவஞ்சகம் என்றால் என்ன? இணைவைப்பவர்கள், இறைவனை நிராகரிப்பவர்கள், நயவஞ்சகர்கள் ஆகியோரின் முடிவு என்ன? இன்னும் இதுபோன்ற கேள்விகளைக் கேட்டு பதில் தெரியாத பட்சத்தில் பதிலைச் சொல்லிக் கொடுங்கள்.

வணக்கவழிபாடுகள்

11. உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இஸ்லாத்தின் ஐந்து அடிப்படைக் கடமைகளை சொல்லிக் கொடுங்கள்.

12. தொழுகையை நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்களைப் பழக்கப்படுத்துங்கள். “உங்கள் பிள்ளைகள் ஏழு வயதை அடைந்தால் அவர்களைத் தொழும்படி ஏவுங்கள். அவர்கள் பத்து வயதை அடைந்துவிட்டால் அதற்காக (தொழுகையை விட்டதற்காக) அடியுங்கள். படுக்கையில் அவர்களைப் பிரித்து வையுங்கள்.” என நபி(ஸல்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். (அபூதாவூத் 495, அஹ்மத் 6402) இந்த ஹதீஸை ஹஸன் என்று அல்பானி கூறியுள்ளார்.

13. பிள்ளைகளை உங்களுடன் பள்ளிவாசலுக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள். எப்படி உளு செய்ய வேண்டும் என்பதை அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள்.

14. பள்ளிவாசலின் ஒழுங்கு முறைகளையும் அதன் கண்ணியத்தையும் புனிதத்தையும் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

15. நோன்பு நோற்பதற்கு அவர்களைப் பழக்கப் படுத்துங்கள். அவர்கள் பெரியவர்களாக ஆகும் போது நோன்பைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிப்பார்கள்.

16. எளிதான சில திருக்குர்ஆன் வசனங்களையும், ஹதீஸ்களையும், ஆதாரப்பூர்வமான சில திக்குகளையும் மனனம் செய்வதற்கு உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு உற்சாகம் ஊட்டுங்கள்.

17. இவற்றை மனனம் செய்வதில் அவர்கள் முன்னேற்றம் அடையும் போதெல்லாம் அவர்களுக்கு ஊக்கப் பரிசு வழங்குங்கள். இப்ராஹீம் இப்னு அதஹம் (ரஹ்) அவர்கள் கூறியதாவது: என்னுடைய தந்தை என்னிடம், “நீ நபிவழியைக் கற்றுக் கொள்! நீ ஒரு ஹதீஸைக் கேட்டு அதனை மனம் செய்யும் ஒவ்வொரு முறையும் உனக்கு ஒரு திர்ஹம் உண்டு” என்று கூறுவார். நான் அதற்காகவே ஹதீஸைத் தேடிக்கற்றேன்.

18. அதிகம் மனப்பாடம் செய்யுமாறும் படிக்குமாறும் சொல்லி அவர்களைச் சலிப்படையச் செய்துவிடாதீர்கள். ஏனெனில் அதனை அவர்கள் தண்டனையாகக் கருதி விடக்கூடாது. பிறகு குர்ஆனை மனனம் செய்வதை அவர்கள் வெறுக்கக்கூடும்.

19. உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள்தான் வழி காட்டியும் முன்மாதிரியும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். வழிபாடுகளைச் செய்வதில் நீங்கள் அசட்டையாக இருந்து விட்டால் அல்லது அதில் நீங்கள் சோம்பல் காட்டினால் அல்லது வழிபாடுகளை நிறைவேற்றுவதை விட்டும் நீங்கள் தளர்ந்துவிட்டால் இதன் தாக்கம் உங்கள் குழந்தைகளிடமும் ஏற்படும். வழிபாடுகளை அவர்கள் பாரமாகக் கருதிவிடுவார்கள். சில வேளை அவற்றை விட்டும் அவர்கள் விரண்டோடுவர்.

20. தான தர்மம் செய்வதற்கும் நல்வழியில் செலவு செய்வதற்கும் அவர்களைக் பழக்கப்படுத்துங்கள் எவ்வாறெனில் சிலபோது அவர்கள் பார்க்கும் விதமாக அவர்கள் முன் தர்மம் செய்யுங்கள். அல்லது தர்மப் பொருளை அவர்களிடம் கொடுத்து ஏழையிடம் அல்லது யாசிப்பவரிடம் கொடுக்கச் சொல்லுங்கள். இதில் சிறப்பு என்னவெனில் அவர்கள் சேர்த்து வைத்திருக்கும் பணத்திலிருந்து அவர்களுக்கே உரிய பொருளிலிருந்து தர்மம் செய்தவற்கு அவர்களை ஆர்வமுட்டுங்கள்.

நற்குணங்கள்

21. உங்கள் பிள்ளைகள் உண்மையாளர்களாகத் திகழ வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பினால் அவர்களின் உள்ளங்களில் பயத்தை விதைக்காதீர்கள்.

22. முதலில் நீங்கள் அவர்களிடம் உண்மையாளர்களாக நடந்து கொள்ளுங்கள். அப்போதுதான்

அவர்கள் உண்மையை உங்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்வார்கள்.

23. உண்மை பேசுதல், அமானிதத்தைப் பேணுதல் ஆகியவற்றின் சிறப்பை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

24. உங்கள் பிள்ளைகளின் நம்பிக்கை நாணயத்தை அவர்கள் உணராத வகையில் சோதித்துப் பாருங்கள்.

25. பொறுமைக்கும் அவசரப்படாமல் இருப்பதற்கும் அவர்களுக்குப் பயிற்சி அளியுங்கள். உதாரணமாக அவர்களை நோன்பு நோற்கப் பழக்கப்படுத்தி அல்லது பொறுமையுடன், நிதானத்துடன் மேற்கொள்ள வேண்டிய சில வேலைகளைக் கொடுத்துப் பழக்கப்படுத்துவதன் மூலம் இத்தகைய பயிற்சியை நீங்கள் அவர்களுக்கு அளிக்கலாம்.

26. உங்கள் பிள்ளைகளிடம் நீங்கள் நீதமாக நடந்து கொள்ளுங்கள். இது அவர்களுக்கு நீதியைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு சிறந்த வழிமுறையாகும்.

27. பிறர் நலம் பேணும் பண்புக்கு அவர்களைப் பழக்கப்படுத்துங்கள். செயல் முறை ரீதியாகவோ அல்லது அப்பண்பின் சிறப்பை எடுத்துறைக்கும் வரலாறுகள் வாயிலாகவோ அதற்கு அவர்களைப் பழக்கப்படுத்துங்கள்.

28. ஏமாற்றுதல், மோசடி செய்தல், திருடுதல், பொய் சொல்லுதல் போன்ற தீய குணங்களால் விளையக் கூடிய எதிர்மறை விளைவுகளை அவர்களுக்கு விளக்கிக் காட்டுங்கள்.

29. சில காரியங்களில் அவர்கள் துணிவை வெளிப்படுத்தினால் அதற்காக அவர்களைப் புகழுங்கள். அதன் பேரில் அன்பளிப்பு வழங்குங்கள். மேலும் எது சரியானதோ அவசியமானதோ அதைச் செய்வதுதான் துணிவு என்பதை அவர்களுக்கு விளக்குங்கள்.

30. அவர்களிடம் கடுமையாக நடந்து கொள்ளாதீர். அது பொய் சொல்வதற்கும், அச்சத்திற்கும், கோழைத் தனத்திற்கும்தான் அவர்களை இட்டுச் செல்லும்.

31. பணிவு, மென்மை, பெருமை கொள்ளாமை ஆகிய குணங்களை அவர்களுக்கு விருப்பமானதாக ஆக்குங்கள்.

32. மனிதர்கள் ஒருவர் மற்றவரை விடச் சிறந்து விளங்குவது இறையச்சம் மற்றும் நல்லமல்கள் அடிப்படையில்தானே தவிர பாரம்பரியம் மற்றும் குலச் சிறப்பு, செல்வம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அல்ல என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுங்கள்.

33. அநீதி மோசமான விளைவைத் தரும்; அக்கிரமம் அழிவில் ஆழ்த்தும்; நம்பிக்கைத் துரோகம் நாசத்திற்கே இழுத்துச் செல்லும் என்பதை அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள்.

34. நல்ல- தீய பண்புகளுக்கு மத்தியிலான வேறு பாடுகள் அவர்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். அவற்றையும் அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள். எடுத்துக் காட்டாக துணிவு என்பது என்ன? திமிர் என்பது என்ன? இதுபோல நாணம் என்பது என்ன? சங்கோசம் என்பது என்ன? இவ்வாறே பணிவு என்பது என்ன? இழிவு என்பது என்ன? புத்திசாலித்தனம் என்றால் என்ன? ஏமாற்றுதல் என்பதென்ன? என்று தெளிவாக எடுத்துரையுங்கள்.

35. உங்கள் வீட்டில் நீங்கள் பெருந்தன்மையாளராக, பிறருக்கு நம்மை செய்யக்கூடியவராக நடந்து காட்டி, அந்தப் பண்புகளில் உங்கள் பிள்ளைகளைப் பழக்கப் படுத்துங்கள்.

36. நீங்கள் எப்போதும் வாக்கு மாறாதீர்கள். குறிப்பாக உங்கள் பிள்ளைகளிடம் அவ்வாறு செய்யாதீர்கள். இது அவர்களின் உள்ளங்களில் வாக்குறுதி பேணுவதன் சிறப்பை பதிய வைக்கும்.

பண்பாடு

37. உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள் ஸலாம் சொல்லுங்கள்.

38. உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் உங்களின் வெட்கத்தலம் வெளிப்படும் வகையில் கவனக் குறைவாக இருக்காதீர்கள்.

39. உங்கள் அண்டை வீட்டாருடன் அழகிய முறையில் நடந்து கொள்ளுங்கள்.

40. அண்டை வீட்டாரின் உரிமைகளையும் அவர்களுக்குத் தொல்லை தருவதன் கெடுதியையும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

41. உங்கள் பெற்றோருக்கு நன்மை செய்யுங்கள்; உறவினர்களுடன் இணைந்து வாழுங்கள். இந்த நேரங்களில் உங்கள் பிள்ளைகளை உடன் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

42. மற்றவர்களுக்குத் தொல்லை தராத நல்லொழுக்கமுள்ள பிள்ளையைத்தான் மக்கள் நேசிப்பார்கள் என்பதை அவர்களுக்குத் தெரிவியுங்கள்.

43. சில ஒழுக்கங்கள், உபதேசங்கள், அறிவுரைகள் அடங்கிய முறையில் மடல் ஒன்றை உங்கள் பிள்ளைகளுக்காக எழுதுங்கள்.

44. சில நடத்தைகள் முழுமையாக நிராகரிக்கப்பட வேண்டிவை என்பதை அவர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்துங்கள். அதற்கான காரணங்களையும் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

45. உங்கள் பிள்ளைகளுடன் அமருங்கள். அவர்களுடன் நீங்கள் அமரும் ஒவ்வொரு முறையும் நபிகள் நாயகத்தின் நல்லொழுக்கங்களில் ஒன்றைப் படித்துக் காட்டுங்கள். அதிலிருந்து அவர்கள் அடைந்த பலன்

என்ன? என்பதை அவர்களிடம் கேளுங்கள். உங்கள் பிள்ளைகளைப் படிக்கச் சொல்லி நீங்கள் அதனைக் கேட்க உங்களால் இயலுமானால் அப்படிச் செய்யுங்கள்.

46. மற்றவர்களின் முன்னிலையில் அவர்களைத் தண்டிக்காமல் தனிமையில் புத்திமதி கூறுங்கள்.

47. இயன்ற வரை அவர்களை அதிகம் பழிக்காதீர்கள்.

48. உங்கள் பிள்ளைகளின் இடங்களுக்குச் செல்லும் போது முன் அனுமதி பெற்றுச் செல்லுங்கள். அனுமதி கேட்கும் பண்பை அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு மிகச் சிறந்த வழிமுறையாகும் இது.

49. நீங்கள் விரும்புவதை முதல் தடவையிலேயே அவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்காதீர்கள். ஏனெனில் ﴿وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا﴾ “(நபியே!) தொழுமாறு உங்கள் குடும்பத்தினரை ஏவுவீராக. அதில் (ஏற்படும் சிரமங்களைச்) சகித்துக் கொள்வீராக” (20:132) என்று அல்லாஹ் கூறுகிறான்.

50. நீங்கள் சாப்பிடும் முன் பிஸ்மில்லாஹ் என்று அவர்களுக்குக் கேட்கும் வகையில் சப்தமாகச் சொல்வதையும் சாப்பிட்ட பிறகு அல்ஹம்து லில்லாஹ் என்று அவ்வாறே சப்தமாகச் சொல்வதையும் மறந்து விடாதீர்கள்.

51. உங்கள் பிள்ளைகளின் சில தவறுகளைக் கண்டும் காணாதது போல் இருங்கள். அவர்களுடைய

தவறுகளை எல்லாம் பாதுகாத்து வைக்கும் பெட்ட கமாக உங்கள் நெஞ்சை அக்கிவிடாதீர்கள்.

52. நீங்கள் தவறு செய்யும் பட்சத்தில் அதற்காக அவர்களிடம் சமாதானம் கூறுங்கள்.

53. விபரம் தெரிந்தவர்களாக ஆவதற்கு அவர்களுக்குத் தைரியமுட்டுங்கள். “நீ விபரம் தெரிந்தபையன்! உன்னால் அதைச் சாதிக்க முடியும்” என்று அவர்களிடம் கூறுங்கள்.

54. உங்கள் பிள்ளைகளுக்கென சில தனித்தன்மைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுங்கள்.

55. அவர்களின் பேச்சுக்களை, அல்லது நடவடிக்கைகளைக் கேலி செய்யாதீர்கள்.

56. வாழ்த்துச் சொல்வதற்கும், வரவேற்பதற்கும், நல்ல நடைமுறைகளுக்கும் உரிய வார்த்தைகளை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுங்கள்.

57. அவர்களுக்கு அளவு கடந்து செல்லம் கொடுக்காதீர்கள்.

58. உலகாயத எண்ணம் மேலோங்கும் வகையில் உங்கள் பிள்ளைகளைப் பழக்கப்படுத்தாதீர்கள். சொல் பேச்சைக் கேட்டு நடக்கும்படி அது அவர்களைத் தூண்டும் என்பதற்காக அப்படிச் செய்யாதீர்கள். ஏனெனில் அது உலகாயதச் சிந்தனைக்கு முன்னால் அவர்களது ஆளுமையைப் பலவீனப்படுத்திவிடும்.

59. உங்கள் பிள்ளைகளை உங்கள் நம்பர் ஒன் நண்பர்களாக ஆக்கிக் கொள்ளுங்கள்.

உடல் வளர்ச்சி

60. விளையாட்டிற்குத் தேவையான நேரத்தை உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஒதுக்குங்கள்.

61. அவர்களுக்குப் பயனுள்ள விளையாட்டுக்களில் அதிகம் ஈடுபடுத்துங்கள்.

62. சில விளையாட்டுக்களை அவர்களாகவே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லுங்கள்.

63. நீச்சல், ஓட்டப்பயிற்சி போன்ற உடலுக்கு வலிமை சேர்க்கும் சில விளையாட்டுக்களையும் கற்றுக் கொடுங்கள்.

64. சில விளையாட்டுக்களில் உங்களை வெல்லும் சந்தர்ப்பத்தையும் அவர்களுக்குக் கொடுங்கள்.

65. உங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பொருத்தமான உணவுகளைத் தயார் செய்து கொடுங்கள்.

66. அவர்களின் உணவுமுறைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுங்கள்.

67. அளவுக்கு அதிகமாக உண்பது குறித்து அவர்களை எச்சரியுங்கள்.

68. உண்ணும்போது அவர்களிடம் ஏற்படும் தவறுகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்.

69. எப்போதும் அவர்கள் விரும்பும் உணவையே தாயர் செய்யுங்கள்.

மன ரீதியான வளர்ச்சி

70. உங்கள் பிள்ளைகள் கூறுவதை நன்கு காது தாழ்த்திக் கேளுங்கள். அவர்கள் கூறும் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுங்கள்.

71. அவர்கள் பிரச்சனையை அவர்களே எதிர்கொள்ளும்படிச் செய்யுங்கள். இந்த விஷயத்தில் அவர்கள் உணராத விதத்தில் அவர்களுக்கு நீங்கள் உதவி செய்யலாம்.

72. அவர்களை நீங்கள் மதியுங்கள். ஏதேனும் ஒரு வேலையை அவர்கள் நன்றாகச் செய்து விட்டால் அவர்களைப் பாராட்டுங்கள்; அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்துங்கள்.

73. எந்த விவாகாரத்திலும் சத்தியம் செய்வதற்கு அவர்களைத் தள்ளிவிடாதீர்கள். மாறாக “நீ சத்தியம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நான் உன்னை நம்புகிறேன்” என்று அவர்களிடம் கூறுங்கள்.

74. எச்சரிக்கை மற்றும் அச்சுறுத்தும் வார்த்தைகளை அவர்களிடம் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

75. அவர்கள் கெட்டவர்கள் என்றோ எதையும் விளங்காத மக்குகள் என்றோ அவர்களுக்கு உணர்த்தி விடாதீர்கள்.

76. அவர்கள் அதிகமதிகம் கேள்வி கேட்பதால் வெறுப்படையாதீர்கள். அவர்கள் கேட்கும் ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் சுருக்கமாகவும் ஏற்கத்தக்க வகையிலும் பதிலளியுங்கள்.

77. உங்கள் பிள்ளைகளை உங்கள் நெஞ்சோடு அணைத்து, அன்பையும் பாசத்தையும் அவர்களுக்கு உணர்த்துங்கள்.

78. சில காரியங்களில் அவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்டு அதன் படி செயல்படுங்கள்.

79. சில காரியங்களில் முடிவு செய்யும் உரிமை அவர்களுக்கும் உண்டு என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்துங்கள்.

பொதுவாழ்வில் ஈடுபாடு கொள்வது

80. கோடைகாலப் பயிற்சி முகாம்கள், குர்ஆன் மனை வகுப்புகள், அறிவுப்போட்டிகள், சமூக நலப்பணி முகாம்கள் ஆகியவற்றிலும் இது போன்ற இன்னும் பல நிகழ்ச்சிகளிலும் உங்கள் பிள்ளைகளைக் கலந்து கொள்ளச் செய்யுங்கள்.

81. விருந்தினரைத் தாமாக உபசரிக்கும் பொறுப்பை அவர்களிடம் விடுங்கள். உதாரணமாக அவர்களே விருந்தினருக்கு டீ, காப்பி, பழங்களை வழங்க வேண்டும்.

82. நீங்கள் உங்கள் நண்பர்களுடன் இருக்கும் போது உங்கள் பிள்ளைகள் உங்களிடம் வந்தால் அவர்களை வரவேறுங்கள்.

83. பள்ளிவாசலில் நடைபெறுகின்ற, அநாதைகள் மற்றும் விதவைகளுக்காக நிதி திரட்டுதல் போன்ற சமுதாயப் பணிகளில் உங்களுடன் அவர்களையும் பங்கேற்கச் செய்யுங்கள்.

84. ஏதேனும் பணியில், வியாபாரத்தில், ஹலாலான சம்பாத்தியத்தில் அவர்களை ஈடுபடுத்துங்கள்.

85. சில நேரங்களில் மற்றவர்களின் வேதனைகளை உங்கள் பிள்ளைகள் உணருமாறு செய்யுங்கள். அவற்றைக் குறைக்கும் முயற்சியில் அவர்கள் ஈடுபட்டும்.

86. ஊர் உலகத்தின் கவலையெல்லாம் அவர்கள் சுமக்குமாறு செய்துவிடாதீர்கள்.

87. உங்கள் சமுதாயப் பணிகளின் பலனை அவர்கள் பார்க்கும்படி செய்யுங்கள்.

88. சில தேவைகளை நிறைவேற்றி வர அவர்களை அனுப்புங்கள். அது விஷயத்தில் அவர்களை நீங்கள் நம்புவதை அவர்களுக்கு உணர்த்துங்கள்.

89. உங்கள் பிள்ளைகள் தம் நண்பர்களைத் தாமே தேர்வு செய்வதைத் தடுக்காதீர்கள். அவர்களுக்குத்

தெரியாத வகையில் நீங்கள் விரும்புகின்றவர்களையும் தேர்ந்தெடுக்கச் செய்யலாம்.

ஆரோக்கியம்

90. உங்கள் பிள்ளைகளின் ஆரோக்கியத்தைப் பேணுங்கள்.

91. அவர்களுக்கு நேரப்படி சாப்பாடு கொடுப்பதில் அலட்சியம் செய்யாதீர்கள்.

92. அவர்களுக்கு மருந்து கொடுக்கும்போது மருந்து வரால் அனுமதிக்கப்பட்ட அளவிலேயே கொடுங்கள். அதிகமாகக் கொடுக்காதீர்கள்.

93. மார்க்கம் அனுமதிக்கின்ற முறையில் அவர்களுக்கு ஓதிப்பாடுங்கள்.

94. சீக்கிரமாகத் தூங்கி சீக்கிரமாக எழுந்திருக்கும் பழக்கத்தையும் ஏற்படுத்துங்கள்.

95. அவர்கள் தம் உடல், உடை, பற்கள் ஆகிய வற்றின் தூய்மையைப் பேணும்படி செய்யுங்கள்.

96. அவர்களுக்கு நோய் ஏற்பட்டால் அது அதிகமாகும் வரை காத்திருக்காதீர்கள். உடனே மருத்துவம் செய்யுங்கள்.

97. தொற்று நோய்க்கு ஆளானவர்களை விட்டும் அவர்களைத் தூரப்படுத்துங்கள்.

98. அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நோயின் ஆபத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்தாதீர்கள்.

99. அல்லாஹ்விடம் தஞ்சம் புகுங்கள். அனைத்து நோய்களுக்கும் நிவாரணம் அவன் கையில் தான் இருக்கின்றது.

அறிவு வளர்ச்சி

100. சில வாயுக்கள் பற்றி அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுங்கள்.

101. சில தலைப்புகளைக் கொடுத்து அது பற்றி தமது கருத்துக்களை எழுதுமாறு அவர்களிடம் சொல்லுங்கள்.

102. உங்கள் குழந்தைகள் எழுதுவதை எப்பொழுதும் நீங்கள் படித்துப் பார்க்க முயலுங்கள்.

103. மொழி ரீதியான, இலக்கண ரீதியான அவர்களின் தவறுகளை பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்.

104. புத்தகங்களை நன்கு வாசிப்பதற்கு அவர்களைத் தூண்டுங்கள்.

105. அவர்கள் படிக்க விரும்புகின்ற புத்தகங்களையும் கதைகளையும் அவர்களையே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளச் செய்யுங்கள்.

106. ஏதேனும் ஒன்றைப் படிப்பதில் அவர்களுடன் நீங்களும் கூட்டுச் சேர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

107. அறிவைப் பயன்படுத்தக்கூடிய சில வினையாட்டுக்களை அவர்களுக்குக் கொடுங்கள்.

108. படிப்பில் வெற்றி பெற அவர்களைத் தூண்டுங்கள்.

109. கல்வியில் முன்னேற்றத்திற்குரிய தடைகளைத் தகர்த்தெரிய வைப்புகள்.

110. முன்னோர்கள் மற்றும் பின்னோர்களுடைய சில கவிதைகளையும், அவர்களது தத்துவங்களையும் மனனம் செய்ய ஆர்வமுட்டுங்கள்.

111. அவர்களது தூய தாய்மொழியைச் சேர்ந்த சில பழமொழிகளை மனனம் செய்ய ஆர்வமுட்டுங்கள்.

112. சொற்பயிற்சி மற்றும் மேடைப் பேச்சுக் கலைகளுக்கு அவர்களைப் பழக்கப்படுத்துங்கள்.

113. உரையாடல் மற்றும் பிறர் ஏற்கத்தக்க வகையில்- கருத்தைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கும் கலைகளுக்கும் அவர்களைப் பழக்கப்படுத்துங்கள்.

114. ஆற்றல்களைச் சுயமாக வளர்ப்பதற்கான பயிற்சி வகுப்புகளில் அவர்களைக் கலந்து கொள்ளச் செய்யுங்கள்.

115. பிரபலமாக உள்ள ஏதேனும் அந்நிய மொழியை நன்றாகக் கற்றுக்கொள்ள அவர்களுக்கு ஆர்வமுட்டுங்கள்.

பரிசும், தண்டனையும்

116. உங்கள் பிள்ளைகள் நல்லதைச் செய்யும் போது பரிசும், அல்லதைச் செய்யும்போது தண்டனையும் வழங்குகின்ற நடைமுறையை மேற்கொள்ளுங்கள்.

117. எல்லா நேரமும் அவர்களுக்குப் பரிசு கொடுக்காதீர்கள். எந்த நேரமும் அவர்களைத் தண்டித்துக் கொண்டிருக்காதீர்கள்.

118. பரிசு கொடுக்கும்போது பலதரப்பட்ட பரிசுகளைக் கொடுங்கள். பரிசுகள் எப்போதும் காசு, பணமாக இருக்கக் கூடாது. மாறாக உல்லாசப் பயணத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுதல், கண்ணி விளையாட்டு, அன்பளிப்பு, நண்பர்களுடன் சுற்றுதல் என்று பல விதத்தில் இருக்க வேண்டும்.

119. தண்டிக்கும் விதமும் வித்தியாசமாக இருக்க வேண்டும். அடிப்பது என்பது உங்களிடம் எல்லாவற்றை விடவும் மேலான தண்டனையாக ஆகிவிடக்கூடாது. கோபப் பார்வை, அதட்டுதல், கொஞ்ச நேரத்திற்கு அவர்களிடம் பேசாமல் இருத்தல், தினமும் அவர்களுக்கு கொடுக்கின்ற காசை சற்றுக் குறைத்துக் கொடுத்தல் அல்லது வாரந்தோடும் மேற்கொள்கின்ற பொழுது போக்குப் பயணத்தை ரத்து செய்தல் போன்று இருக்க வேண்டும்.

120. பொருத்தமான தண்டனை என்பது திரும்பவும் தவறு செய்வதை விட்டும் அவர்களைத் தடுத்துச் சரியானதைச் செய்ய எது தூண்டுகிறதோ அதுவே என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

121. நபி(ஸல்) அவர்கள் என்றைக்கும் சிறுவர்களை அடிக்கவில்லை என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

122. எடுத்த எடுப்பிலேயே தண்டித்து விடாதீர்கள்.

123. தண்டிப்பதில் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்ளாதீர்கள்.

124. உங்கள் பிள்ளைகளைத் தண்டித்தால் தண்டனைக்கான காரணத்தை அவர்களுக்கு விளக்குங்கள்.

125. அவர்களைத் தண்டிப்பதில் நீங்கள் இன்பம் காண்கிறீர்கள் என்றோ குரோதம் கொண்டு இவ்வாறு செய்கிறீர்கள் என்றோ அவர்கள் எண்ணிவிடக்கூடாது.

126. மக்கள் முன்னிலையில் அவர்களை அடிக்காதீர்கள். ஆத்திரம் ஏற்படும்போதும் அடிக்காதீர்கள்.

127. அவர்களை முகத்தில் அடிக்காதீர்கள். அவசியத்திற்கும் அதிகமாக- நோவு அதிகமாகும் வகையில் அவர்கள் மீது கையை ஓங்கி அடிக்காதீர்கள்.

128. அடிக்க மாட்டேன் என்று கூறிய பிறகு அடிக்காதீர்கள். காரணம் உங்களைப் பற்றிய நம்பிக்கையை அவர்கள் இழந்துவிடக் கூடாது.

129. அவர்களது நன்மைக்காகத்தான் நீங்கள் அவர்களை அடிக்கிறீர்கள். நீங்கள் அவர்கள் மீது கொண்ட பிரியம் இவ்வாறு செய்ய உங்களைத் தூண்டுகிறது என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்துங்கள்.

130. தண்டனை என்பது வேதனை செய்வதற்காக

ஏற்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக பக்குவப்படுத்துவதற்காக கவே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லி வையுங்கள்.

أخطاء في تربية الأبناء

பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பதில் சில தவறுகள்

1. பண்பாட்டுப் பயிற்சியைச் சாதாரணமாகக் கருதுதல்

பெற்றோர்களில் சிலர் இந்த விவகாரத்திற்கு ஒரு சிறு முக்கியத்துவம் கூட கொடுப்பதில்லை. தங்கள் பிள்ளைகளை எந்த ஒரு சிறு கண்காணிப்பும் இல்லாமல் அப்படியே வளர விட்டுவிடுகின்றனர். தமது பொறுப்பு என்பது உண்ணவும் பருகவும் கொடுப்பது, உறையுள் அளிப்பது ஆகியவற்றைத் தாண்டி வேறு என்ன இருக்கிறது என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ ﴾

“நம்பிக்கை கொண்டோரே! உங்களையும் உங்கள் குடும்பத்தினரையும் நரகை விட்டுக் காத்துக் கொள்ளுங்கள்” (66:6) என்று அல்லாஹ் கூறியிருப்பதை மறந்து விட்டனர். இதற்கு விளக்கம் தரும் விதமாக அலீ(ரலி) அவர்கள் “குழந்தைகளுக்கு கற்றுக் கொடுங்கள்; அவர்களைப் பண்படுத்துங்கள்” என்று கூறினார்கள்.

மேலும் நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் இவ்வாறு கூறியிருப்பதையும் மறந்துவிட்டனர்:

عَنْ ابْنِ عُمَرَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ كُلُّكُمْ رَاعٍ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ فَالْإِمَامُ رَاعٍ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ وَالرَّجُلُ فِي أَهْلِهِ رَاعٍ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ وَالْمَرْأَةُ فِي بَيْتٍ زَوْجُهَا رَاعِيَةٌ وَهِيَ مَسْئُولَةٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا وَالْحَادِمُ فِي مَالِ سَيِّدِهِ رَاعٍ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ (خ/ ٢٤٠٩، م/ ١٨٢٩)

“நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் பெறுப்பாளராவீர்கள். தன் பொறுப்புக்கு உட்பட்டவை பற்றி நீங்கள் விசாரிக்கப் படுவீர்கள். ஆட்சித்தலைவரும் பொறுப்பாளரே. தன் குடிமக்கள் பற்றி அவர் விசாரிக்கப்படுவார். ஒரு ஆண் மகன் தன் குடும்பத்தினருக்குப் பொறுப்பாளனாவான். தன் பொறுப்புக்கு உட்பட்டவர்கள் பற்றி அவன் விசாரிக்கப்படுவான். ஒரு பெண் தன் கணவனின் வீட்டிற்குப் பொறுப்பாளியாவாள். தன் பொறுப்புக்கு உட்பட்டவை குறித்து அவள் விசாரிக்கப்படுவாள். பணியாள் தன் எஜமானின் உடமைகளுக்குப் பொறுப்பாளியாவான். அவனும் தன் பொறுப்புக்கு உட்பட்டவை குறித்து விசாரிக்கப்படுவான்.” (புகாரி 2409, முஸ்லிம் 1829)

இப்பினால் கய்யிம் (ரஹ்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்: தன் பிள்ளைகளுக்கு பயனுள்ளதை கற்றுக் கொடுக்காமல் அவர்களை அப்படியே வீணாக யார் விட்டுவிடுகிறாரோ அவர் தம் பிள்ளைகளுக்கு முற்றிலும் தீங்கிழைத்தவராவார். பெரும்பாலான பிள்ளைகள் கெட்டுப் போவதற்குக் காரணம் அவர்களின் தந்தையர்தான். அவர்கள்தான் தம் குழந்தைகளைப் பண்படுத்தாமலும்

மார்க்கத்தினுடைய கடமைகளையும் சுன்னத்துக்களையும் அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்காமலும் விட்டு விட்டனர். இவ்வாறு சிறுவயதிலேயே தம் பிள்ளைகளைப் பாழாக்கிவிட்டனர். அந்தப் பிள்ளைகள் சுயமாகவும் பயனடையவில்லை. பெரியவர்களாய் வளர்ந்த பிறகு தம் பெற்றோர்களுக்கும் எந்தப் பயனும் அளிக்க வில்லை. எவ்வாறெனில் தந்தையரில் சிலர், தன்னை நிந்தித்ததன் பேரில் தன் மகனைக் கண்டிக்கும் போது அவன் தன் தந்தையை நோக்கி, “என் அன்புத் தந்தையே! நான் சிறுவனாக இருந்தபோது என்னை நீங்கள் நிந்தித்தீர்கள். இப்போது நான் பெரியவனாக ஆன பிறகு உங்களை நிந்திக்கிறேன். நான் சிறுவனாக இருந்த போது என்னை நீங்கள் பாழ்படுத்தினீர்கள். இப்போது நான் பெரியவனாக ஆன பிறகு உங்களைப் பாழ்படுத்துகிறேன்” என்று கூறுகிறான். (பார்க்க: துஹ்.பதுல் மவ்தூத்)

2. தந்தையரின் ஆதிக்கம்

இந்தத் தவறு முந்தைய தவறுக்கு நேர் மாறானது. இங்கு தந்தையர் பிள்ளைகளின் ஒவ்வொரு செயல்பாடுகளின் மீதும் கண்காணிப்பும் ஆதிக்கமும் செலுத்தும் பங்களிப்பை மேற்கொள்வார்கள். எவ்வாறெனில் குழந்தைகளின் தனிப்பட்ட ஆளுமைகளை இல்லாமலாக்கி விடுவார்கள். மேலும் அவர்களின் தனிப்பட்ட கருத்துக்களைப் பறித்துவிடுவார்கள். கண்முடித்தனமான பணித

லுக்குரிய தலையாட்டிப் பொம்மைகளாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தவிர வேறு எதையும் அவர்களிடம் எதிர்பார்ப்பதில்லை.

இத்தகைய போக்கு பல்வேறு எதிர்மறையான விளைவுகளுக்குக் காரணமாகிவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவற்றில் சில:

1. பிள்ளைகளின் தனித்தன்மைகள் பலவீனமடைதல், தன்னம்பிக்கை இழத்தல்.

2. யாருடனும் சகவாசம் வைத்துக் கொள்ளாமை, கூச்சகபாவத்திற்கு ஆளாதல்.

3. புத்தாக்க ஆற்றல்கள் பலவீனமடைதல்.

4. பெரிய வயதை அடையும்போது கெட்டுப்போவது. அப்போது தம்மைக் கட்டிப்போட்டிருந்த விலங்குகள் உடைக்கப்பட்டு விட்டதாக பிள்ளைகள் உணர்வார்கள். பிறகு எல்லா விதமான கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும் விடுபட்டு அவை சரியான கட்டுப்பாடுகளாக இருந்தாலும் சரியே!- சுதந்திரமான போக்கைக் கடைப்பிடிப்பார்கள்.

5. உள ரீதியான, உடல் ரீதியான நோய்களுக்கு ஆளாதல்.

உண்மையில் சீரான பண்பாட்டுப் பயிற்சி என்பது பிள்ளைகளின் தனிப்பட்ட பிரச்சனைகள் தொடர்பான விஷயங்களில் அதிகபட்சமான சுதந்திரத்தை அவர்களுக்கு வழங்கிட வேண்டுமென ஆமோதிக்கிறது. உதாரணமாக சில காரியங்களில் முடிவு செய்யும்

உரிமை, விருப்பங்களைத் தெரிவித்தல், பொறுப்புக் களை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் ஆகியவை போன்று. இவையனைத்தும் அவர்களுடைய தாய் தந்தையர் அவர்களின் உள்ளங்களில் விதைப்பதற்காக மேற்கொண்ட அழகிய நடைமுறைகள் மற்றும் சிறந்த ஒழுக்கங்களின் அடிப்படையில் அமையக்கூடியவை ஆகும்.

3. முன்மாதிரியின் முரண்பாடு

குழந்தைகளிடம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துபவர்களிடம்முடைய பெரும்பாலான குணங்களையும் பழக்கங்களையும் குழந்தைகளிடம் உருவாக்குபவர்களில் முதன்மையானவர்கள் பெற்றோர்கள்தான். நற்குணமும் நன் நடத்தையும் உடையவர்களாக பெற்றோர்கள் இருந்தால் பிள்ளைகள் அவர்களிடமிருந்து சில நல்ல குணங்களை எடுத்துக் கொள்வார்கள். அவர்கள் ஒன்றை ஏவி விட்டு வேறொன்றைச் செய்யக்கூடியவகையில் முரண்பாடுடையவர்களாக இருந்தால் அது பிள்ளைகளிடம் எதிர்மறையான விளைவையே ஏற்படுத்தும்.

முரண்பாட்டிற்கு சில உதாரணங்கள்: தந்தை தன்னுடைய பிள்ளைகளை உண்மை பேசுமாறு ஏவுகிறார். ஆனால் அவர் பொய் பேசுகிறார். அல்லது அமானித்தைப் பேசுமாறு பிள்ளைகளை ஏவுகிறார். ஆனால் அவர் திருடுகிறார். அல்லது வாக்குறுதி பேணிடுமாறு பிள்ளைகளுக்குப் போதித்துவிட்டு, அவர் வாக்குமீறு

கிறார். அல்லது தாய் தந்தையருக்கு உபகாரம் செய்ய வேண்டுமெனப் பிள்ளைகளுக்குக் கூறிவிட்டு அவர் தன் பெற்றோரை நிந்திக்கிறார். அல்லது தொழுகையைக் கடைப்பிடிக்குமாறு பிள்ளைகளுக்கு உபதேசித்து விட்டு அவர் தொழுகையை விட்டுவிடுகிறார். அல்லது தாம் புகை பிடித்துக் கொண்டு புகை பிடிக்கக்கூடாது என்று தம் பிள்ளைகளுக்கு அறிவுறுத்துகிறார். இத்தகைய முரண்பாடுகள் பயிற்சியாளர் குறித்து பிள்ளைகளின் பார்வையில் மதிப்பிழக்கச் செய்துவிடுகிறது. பிறகு அவர்களின் சொல்லுக்கு எந்த மதிப்பும் இல்லாமல் ஆக்கிவிடுகிறது.

﴿أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾

“வேதத்தைப் படித்துக் கொண்டே உங்களை நீங்கள் மறந்து விட்டு, மக்களுக்கு நன்மையை ஏவுகிறீர்களா? நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டாமா?” (2:44) என்று அல்லாஹ் கேட்கிறான்.

4. முரட்டுத்தனம்

தாய் தந்தையர் மீதுள்ள கடமை என்னவெனில் அவர்கள் தம் பிள்ளைகளிடம் கருணையுடனும் பரிவுடனும், மென்மையுடனும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். இதுவே சிறுவர்களுடன் நடந்து கொள்வது பற்றி நபிகள் நாயகத்தினுடைய வழிகாட்டுதலாகும்.

عن أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَبِلَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ وَعِنْدَهُ الْأَقْرَعُ بْنُ حَابِسٍ التَّمِيمِيُّ جَالِسًا فَقَالَ الْأَقْرَعُ إِنَّ لِي عَشْرَةَ مِنْ الْوَالِدِ مَا قَبَلْتُ مِنْهُمْ أَحَدًا فَنَظَرَ إِلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ثُمَّ قَالَ مَنْ لَا يَرْحَمُ لَا يَرْحَمُ (خ/ ٥٩٩٧، ٢٣١٨)

அபூஹுரைரா (ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்: நபி (ஸல்) அவர்கள் தமது (பேரரான) ஹஸன் பின் அலீயை முத்தமிட்டார்கள். அப்போது அவர்கள் அருகில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த அக்ரஉ பின் ஹாபிஸ்(ரலி) அவர்கள், “எனக்குப் பத்துப் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவரைக்கூட நான் முத்தமிட்டதில்லை” என்றார். அவரை ஏறெடுத்துப் பார்த்த நபி (ஸல்) அவர்கள், “இரக்கம் காட்டாதவர் இரக்கம் காட்டப்படுவதில்லை” என்று கூறினார்கள். (புகாரி 5997, முஸ்லிம் 2318)

عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ قَدِمَ نَاسٌ مِنَ الْأَعْرَابِ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَقَالُوا اتَّقَبَّلُوا صَبِيَانَكُمْ فَقَالُوا نَعَمْ فَقَالُوا لَكِنَّا وَاللَّهِ مَا نُقَبِّلُ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَأَمَّا لِكُ إِن كَانَ اللَّهُ نَزَعَ مِنْكُمْ الرَّحْمَةَ (خ/ ٥٩٩٨، م/ ٢٣١٨) واللفظ له

ஆயிஷா(ரலி)அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்: நாட்டுப்புற அரபிகள் சிலர் நபி(ஸல்) அவர்களிடம் வந்து “நீங்கள் உங்கள் சிறு குழந்தைகளை முத்தமிடுகின்றீர்களா?” என்று கேட்டனர். அதற்கு அங்கிருந்தவர்கள் “ஆம்” என்றனர். “ஆனால் அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! நாங்கள் எல்லாம் அவர்களை முத்தமிடுவதில்லை” என அவர்கள் கூறினர். அப்போது நபி(ஸல்) அவர்கள்,

“உங்களிடமிருந்து இரக்கத்தை அல்லாஹ் கழற்றிவிட்டால் அதை உங்களுக்குத் திருப்பித் தரும் அதிகாரம் எனக்கு உள்ளதா என்ன?” என்று கூறினார்கள். (புகாரி 5998, முஸ்லிம் 2318)

பிள்ளைகளைத் தண்டிக்கும் போது முரட்டுத்தனமாகவும் கடுமையாகவும் நடந்து கொள்வது எத்தகைய விளைவுகளை ஏற்படுத்திவிடும் என்றால் பயிற்சி அளிப்பவர்களை அது சிந்தனை குழம்பிய ஜடங்களாகவே மாற்றிவிடுகிறது. தங்களை வழிநடத்தவே அவர்களால் இயலாது எனும் போது மற்றவர்களை எங்கனம் அவர்களால் வழிநடத்த முடியும்?

பிள்ளைகளிடம் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்வதும் அவர்களைக் கடுமையாக அடிப்பதும் தான் அவர்களிடம் பலத்தையும் துணிவையும் ஆண்மையையும் வளர்க்கும். மேலும் பல பொறுப்புக்களை ஏற்பதற்கும் சொந்தக்காலில் நிற்பதற்கும் தகுதியுடையவர்களாக அவர்களை மாற்றும் என்ற நிலைதான் கடந்த காலங்களில் பரவலாக இருந்து வந்தது. ஆனால் இந்தச் சிந்தனை தவறு என்பது தற்போது நிரூபணமாகியுள்ளது. ஏனெனில் முரட்டுத்தனம் வருந்தத்தக்க, மனரீதியான சில தாக்கங்களை பிள்ளைகளிடம் ஏற்படுத்துகிறது. அது மட்டுமல்ல பிடிவாதத்தின் பக்கமும் பகைமையின் பக்கமும் தான் பிள்ளைகளை அது இழுத்துச் செல்கிறது. அறிவு முதிர்ச்சியடையும்

நிலையை அவர்கள் அடைய அது தடையாக இருக்கிறது. மேலும் அது அவர்களுக்கு- தாம் இழிவானார்கள், அற்பமானவர்கள், கண்ணியம் இழந்தவர்கள் என்கிற மனநிலையைத்தான் எப்போதும் அவர்களிடம் வளர்க்கிறது. பிள்ளைகளை அறவே தண்டிக்கக்கூடாது என்பதல்ல இதன் கருத்து! மாறாக சில நேரங்களில் தண்டனை அவசியம்தான். ஆனால் இந்தத் தண்டனை கருணை, மென்மை எனும் வரம்பைக் கடந்து விடக்கூடாது.

5. தீமைகளைக் கண்டும் காணாதது போல் இருப்பது

பிள்ளைகளிடம் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்வது எவ்வாறு நிராகரிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றோ அவ்வாறே அவர்கள் தீமைகளைச் செய்யும் போது கண்டும் காணாதது போல் இருப்பதும் நிராகரிக்கப்பட வேண்டியதே. இது பெரும்பாலான பெற்றோர்கள் செய்து வரும் தவறுகளில் ஒன்று. இதற்கு அவர்கள் கூறும் காரணம் “அவன் சின்னப் பையனாகவே இருக்கிறான். அவன் பெரிய பிள்ளையாக வளர்ந்து வந்தால் இந்தத் தீமைகளை விட்டுவிடுவான்” என்பதே. இது சரியான காரணமல்ல. ஏனெனில் சிறுவயதில் தீமைக்குப் பழக்கப்பட்டவன் பெரியவனாகும் போது அதிலிருந்து விடுபடுவது சிரமம்தான்.

இப்பினால் கய்யிம் (ரஹ்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்: “எத்தனையோ பேர் தமது பிள்ளைகளை, தமது செல்

லக்கட்டிகளை இவ்வுலகிலும் மறுவுலகிலும் தூர்ப்பாக கியசாலிகளாக ஆக்கிவிட்டனர். அதற்குக் காரணம் அவர்கள் விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தாமல், நற்பயிற்சி அளிக்காமல் வீணாக விட்டதுதான்; மன இச்சைப்படி செயல்பட அவர்களுக்கு உதவியதுதான். இப்படிச் செய்வதன் மூலம் தம் பிள்ளைகளை அவர்கள் இழிவுபடுத்திவிட்டார்கள். ஆனால் அவர்களைக் கண்ணியப்படுத்துவதாகக் கருதுகின்றனர். அவர்களுக்கு அநீதியிழைத்துக் கொண்டு- பாக்கியமிழக்கச் செய்து கொண்டு அவர்களுக்குக் கருணை பொழிவதாகக் கருதுகின்றனர். அதனால் அவர்களுடைய பிள்ளைகள் மூலம் அவர்களுக்கு எந்தப் பயனும் கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. இவ்வுலகிலும் மறுவுலகிலும் பிள்ளைகளின் பாக்கியத்தையும் தங்களுக்குக் கிடைக்காமல் செய்துவிடுகின்றனர். குழந்தைகளிடம் காணப்படும் தீமைகளை நீங்கள் கவனித்தால் பெரும்பாலான தீமைகள் பெற்றோர்களின் மூலமாகவே ஏற்பட்டிருப்பதை நீங்கள் காணலாம்.” (பார்க்க: துஹ்: பதுல் மவ்தூது)

பிள்ளைகள் விஷயத்தில் கண்டும் காணாமல் இருக்கும் போக்குகளில் மிக முக்கியமானது தொழுகையை நிறைவேற்றவும் அதைப் பேணி வரவும் அவர்களைத் தூண்டாமல் இருப்பதுதான்! நபி(ஸல்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்:

((مُرُوا أَوْلَادَكُمْ بِالصَّلَاةِ وَهُمْ أَبْنَاءُ سَبْعِ سِنِينَ وَاصْرِبُوا لَهُمْ عَلَيْهَا وَهُمْ أَبْنَاءُ عَشْرِ وَفَرَّقُوا بَيْنَهُمْ فِي الْمَضَاجِعِ)) (د/ ٤٩٥، حم/ ٦٤٠٢) حسنه الألباني

“உங்கள் குழந்தைகள் ஏழு வயதினை அடைந்து விட்டால் அவர்களைத் தொழும்படி ஏவுங்கள். அவர்கள் பத்து வயதினை அடைந்து விட்டால் அதற்காக (தொழுகையை விட்டதற்காக) அடியுங்கள். படுக்கையில் அவர்களைப் பிரித்து வையுங்கள்.” (அபூதாவூத் 495, அஹ்மத் 6402) இந்த ஹதீஸ் ஹஸன் எனும் தரத்தில் அமைந்தது என அல்பானி கூறியுள்ளார்.

தன் பிள்ளைகளைத் தூங்கவோ விளையாடவோ விட்டுவிட்டு பள்ளிவாசலுக்குச் செல்லும் தந்தை உண்மையில் தவறிழைத்தவராவார். ஏனெனில் அல்லாஹ் கூறியுள்ளான்:

﴿وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا﴾ [طه: ١٣٢]

“(நபியே!) தொழுமாறு உங்கள் குடும்பத்தினரை ஏவுவீராக. அதில் (ஏற்படும் சிரமங்களைச்) சகித்துக் கொள்வீராக.” (20:132)

இவ்வாறே பாட்டுகளை- இசையைக் கேட்கக்கூடாது என தமது பிள்ளைகளைத் தந்தை தடுக்க வேண்டும். மேலும் உடை, நடை, பழக்கவழக்கங்களில் இறைநிராகரிப்பாளர்களுக்கு ஒப்பாக நடப்பதை விட்டும், எவர்கள் பூமியில் குழப்பம் விளைவிக்கிறார்களோ மேலும் சீர்திருத்தம் செய்ய மாட்டார்களோ அத்தகைய பிரபலங்

களுடன் தொடர்பு வைப்பதை விட்டும் அவர்களைத் தடுக்க வேண்டும். இவையனைத்திலும் தந்தையின் நடவடிக்கை எப்படி இருக்க வேண்டுமெனில், மென்மையுடனும், திருப்பதியளிக்கின்ற வகையிலும், அமைதியான உரையாடல் மூலமும், பிள்ளைகளுடன் பாசத்துடன் கூடிய தொடர்புடனும் அமைய வேண்டும்.

6. காலச்சூழ்நிலையைக் கவனத்தில் கொள்ளாமை

பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பதிலுள்ள மற்றொரு தவறு காலச்சூழ்நிலையைக் கவனத்தில் கொள்ளாதிருப்பதும் பழைய முறையிலேயே முடங்கிப்போவதுமாகும். மேலும் தற்காலத் தேவைகளுடன் பொருந்தக்கூடிய புத்தாக் கத்தை மேற்கொள்ளாதிருப்பதுமாகும். எடுத்துக்காட்டாக பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பவர் நீச்சல், அம்பு- ஈட்டி எய்தல், குதிரை சவாரி செய்தல் போன்ற பயிற்சிகளுக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார். ஆனால் தற்காலத்திற்குத் தேவையான மற்ற திறமைகளுக்கான பயிற்சியை விட்டுவிடுகின்றார். உதாரணமாக கம்யூட்டர் கல்வி, அந்நிய மொழிகளைக் கற்றுக் கொடுத்தல், பேச்சாற்றல்- எழுத்தாற்றலுக்குப் பயிற்சி அளித்தல், கராத்தே போன்று நவீன தற்காப்பு கலைகளில் ஒன்றுக்குப் பயிற்சி அளித்தல், இன்னும் இது போன்ற பல பயிற்சிகளை விட்டுவிடுகின்றார்.

இவையெல்லாம் பிள்ளைகளின் பின்னடைவிற்குக் காரணமாக ஆகிவிடுகின்றன. ஆம்! எந்தப் பிள்ளை

களின் ஆற்றல்களை பல துறைகளில் வளர்ப்பதற்கு அவர்களின் பயிற்சியாளர்கள் (பெற்றோர்கள்) முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லையோ அந்தப் பிள்ளைகள் தமது வயது ஒத்த பிள்ளைகளை விட்டும் பின்தங்கி விடுகின்றனர். இதுதான் அவர்களிடம் தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படுவதற்கு வழிவகுக்கிறது. மேலும் வாழ்க்கையில் பல்வேறு துறைகளில் முன்னேறிவிட்ட தம்முடைய வயது ஒத்த பிள்ளைகளுடன் பழகாமல் தனியே ஒதுங்கிச் செல்வதற்கும் தூண்டு கோலாக அமைந்து விடுகிறது.

7. தவறை ஒப்புக் கொள்ளாமை

நம்மில் எத்தனையோ பேர் தம் பிள்ளையைத் தவறு தலாகத் தண்டித்து அவனுக்கு அநீதியிழைத்துள்ளனர்.

நம்மில் எத்தனையோ பேர் தமது பிள்ளை குற்றமற்ற வனாக இருந்தும் அவன் மீது குற்றம் சுமத்தியுள்ளனர்.

நம்மில் எத்தனையோ பேர் தமது பிள்ளை பற்றிச் சொல்லப்பட்ட பொய்யான கோள் காரணமாக அவனை அடித்துள்ளனர்.

இதன் பிறகு தம் பிள்ளை விஷயத்தில் தவறிழைத்து விட்டதாக தந்தை அறிகிறார்தான். ஆனால் அவனைச் சமாதானப்படுத்துவதில்லை. தனது தவறை ஒப்புக் கொள்வதுமில்லை. ஏதோ அந்தப் பிள்ளைக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை; அவனுக்கு எந்த மதிப்பும், எந்த உணர்வுமும் இல்லை என்பது போல் நடந்து கொள்கின்றார். இது

தவறான நடவடிக்கை என்பதில் சந்தேகமில்லை. மேலும் இது பிள்ளைகளின் உள்ளங்களில் திமிர்- கர்வம், தற்பெறுமை, தவறாக இருந்தாலும் தனது கருத்தில் பிடிவாதமாக இருத்தல், தீமையில் மூழ்கிவிடுதல் போன்ற தீய குணங்களைத்தான் தோற்றுவிக்கும்.

தந்தை தன் பிள்ளையிடம் சமாதானம் கூறினால் அது சிறந்த நடவடிக்கையாக ஆகிவிடும். அந்த வகையில் நற்பயிற்சி அளிப்பவர் தனது தவறை அழகிய நடவடிக்கையாக மாற்றிவிட வேண்டும். இது பிள்ளைகளின் உள்ளங்களில் நல்ல தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி, இந்த நடவடிக்கையினால் விளையும்- நியாயத்திற்குப் பணிதல், தவறை ஒப்புக் கொள்ளுதல், மற்றவர்களின் செயல்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் போன்ற குணங்களைக் கடைப்பிடிக்குமாறு அவர்களைத் தூண்டும்.

8. குடும்ப விவகாரங்களில் தன்னிச்சையாக நடந்து கொள்ளுதல்

தந்தைதான் குடும்பத்தைப் பராமரிப்பவர், அவர்தான் குடும்பத்தின் நிர்வாகி, குடும்பத்தாருக்குப் பொறுப்பாளரும் அவரே. ஆனால் குடும்பத்திலுள்ளவர்களிடம் கலந்தாலோசிக்காமல் எல்லா விவகாரங்களிலும் அவரே தன்னிச்சையாகச் செயல்படுவது என்பது இதன் அர்த்தமல்ல. இது பிள்ளைகளிடையே ஒருவர் மற்றவர் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் உணர்வு பரவுவதற்குக் காரணமாகிவிடும். பிறகு அவர்களில் மூத்தவர்கள் இளைய

வர்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவும் அவர்களை அடக்குமுறை செய்யவும் ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். எவ்வாறு அவர்களுடைய தந்தை அவர்களின் கருத்துக்களை ஏற்காமல் அவர்களை அடக்குமுறை செய்து வந்தாரோ அவ்வாறு நடக்க ஆரம்பித்துவிடுவார்கள்.

இந்த இடத்தில் ஒரு மனிதரைப் பற்றிக் கூற விரும்புகிறோம். அவர் விடுமுறை நாளன்று தன் மனைவி, மக்களை ஒரு காரில் அழைத்துச் சென்றார். தம்மை அவர் எங்கு அழைத்துச் செல்கிறார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. யாராவது இது பற்றிக் கேட்டால் எல்லோரையும் வீட்டிற்குத் திரும்ப அழைத்து வந்து விடுவார். ஆசையுடனும் ஆர்வத்துடனும் அவர்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த பொழுது போக்குப் பயணத்தை ரத்து செய்துவிடுவார். அவர்கள் செல்லவிருந்த இடத்தின் இயற்கை அழகைக்கூட அவர்கள் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள்.

இந்தத் தந்தை தன் பிள்ளைகள் அனைவரையும் ஒன்றுகூட்டி அவர்கள் செல்ல விரும்பும் இடத்தைப் பற்றி அவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்பது சிறப்பில்லையா? இவ்வாறு செய்தால் அவருக்கு என்ன நட்டம் வந்துவிடப்போகிறது? ஆனால் மனித மனங்கள் பிறரை அடக்கவும் அவர்களது கருத்துக்களை நிராகரிக்கவும் அவர்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்தவுமே விரும்புகின்றன.

9. மனிதனின் தனிப்பட்ட விஷயங்களுக்கு மதிப்பளிக்கும் காதிரூத்தல்

ஒரு மனிதனின் தனிப்பட்ட விஷயங்கள் மற்றும் சுதந்திரங்களுக்கு மதிப்பளிப்பதை நாம் நம் பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பது அவசியமாகும். அதனால் அவர்கள் தங்களுடைய தனிப்பட்ட சூழ்நிலைகள் எவை? மற்றவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய சூழ்நிலைகள் எவை? என்பதை சரியாகப் பிரித்தறிந்து கொண்டவர் களாகத் திகழ்வார்கள்.

நம் குழந்தைகளும், வீட்டில் நமக்குப் பணிவிடை செய்யும் பணியாளர்களும்- ஓய்வு நேரங்களிலும், பிறரைச் சந்திக்க- உரையாதத் தயாராக இல்லாத சில குறிப்பிட்ட நேரங்களிலும்- நம்மிடம் வருவதாக இருந்தால் உள்ளே நுழையும் முன் அவர்கள் நம்மிடம் அனுமதி கோருவதன் அவசியத்தை நாம் அவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று திருக்குர்ஆன் நமக்கு வழிகாட்டுகிறது.

எனவே பிறரின் தனிப்பட்ட விஷயம் மற்றும் சுதந்திரம் என்றால் என்ன? அதன் வரையறை யாது? என்பதை பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பது தாய் தந்தையர் மீது குறிப்பாக தாயார் மீது கடமையாகும். எனவே பிறர் தனிப்பட்ட முறையில் பயன்படுத்தும் அறையில் முன் அனுமதியின்றி அவர்கள் நுழையக் கூடாது. தனிப்பட்ட முறையில் பிறர் பூட்டி வைத்திருக்கும் எதையும் அவர்கள் திறக்கக்கூடாது. அது ஒரு வீட்டின் கதவா

கவோ, குளிர்சாதனப் பெட்டியாகவோ, புத்தகமாகவோ, நோட்டாகவோ, பெட்டியாகவோ இருந்தாலும் சரி. அந்த இடத்தில் எவ்வளவு நேரம் அவர்கள் தங்கியிருக்க நேர்ந்தாலும் சரியே. (பார்க்க: குடும்ப ரீதியிலான பண்பாட்டுப் பயிற்சியின் வழிகாட்டி, பக்கம் 132)

உண்மையில் சில வீடுகளில் தனிப்பட்ட விவகாரங்களுக்கு மதிப்பளித்தல் என்பதைக் காணமுடிவதில்லை. அங்கே பிள்ளைகள் ஒழுங்கில்லாமல், நாகரிகமில்லாமல், மற்றவர்களின் உரிமைகளை மதிக்காமல் வளர்ந்துவிடுகின்றனர். முதலில் பெற்றோர்கள் தம் பிள்ளைகளின் தனிப்பட்ட விஷயங்களுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும். அவர்கள் இருக்கும் அறைக்குள் செல்லும் முன் கதவைத் தட்டிவிட்டுச் செல்ல வேண்டும். அவர்களின் இரகசியங்களை மறைக்க வேண்டும். அவர்களின் குற்றங்களைக் குத்திக்காட்டிப் பேசக் கூடாது. மாறாக அவர்களின் குற்றங்களை மறைக்க வேண்டும். அவர்களின் தவறுகளை மன்னிக்க வேண்டும். இவ்வாறு நடந்து கொண்டால் மற்றவர்களின் சுதந்திரங்களுக்கு மதிப்பளிப்பதை தம் பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதில் பெற்றோர்கள் வெற்றி பெற்றுவிடுவர்.

10. தூரமாகுதல்

சான்றோரின் அவையில் தம்முடைய பிள்ளைகள் அமர்வதை சில பெற்றோர்கள் குறையாகக் கருதுகின்றனர். சான்றோரின் அவைகளில் திருமென அவர்கள் நுழைய நினைத்தால் அவர்களை விரட்டி அவையை விட்டும் தூரப்படுத்தி விடுகின்றனர்; அவர்களைப் பழித்தும் விடுகின்றனர். சில நேரங்களில் பிள்ளைகள் சான்றோர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்வதற்காகவும் அவர்களின் அனுபவங்களிலிருந்து பயன் பெறுவதற்காகவும் அவர்களின் அவையில் அமர்வதற்கு அவர்களுக்கு அவசியம் அனுமதி அளிக்க வேண்டும் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது.

عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَيْ بِشْرَابٍ فَشَرِبَ مِنْهُ وَعَنْ يَمِينِهِ غَلَامٌ وَعَنْ يَسَارِهِ الْأَشْيَاحُ فَقَالَ لِلْغَلَامِ لِي أَنْ أُعْطِيَ هُوَ لَا فَقَالَ الْغَلَامُ لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ لَا أَوْثُرٌ بِنَصِيْبِي مِنْكَ أَحَدًا قَالَ فَتَلَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي يَدِهِ

(خ/ ٢٤٥١ / م / ٢٠٣٠)

நபி (ஸல்) அவர்களிடம் ஒரு கோப்பையில் பால் கொண்டு வரப்பட்டது. அதிலிருந்து அவர்கள் (சிறிது) அருந்தினார்கள். அவர்களின் வலது புறத்தில் ஒரு சிறு வனும் இடது புறத்தில் சில பெரியவர்களும் இருந்தனர். அந்தச் சிறுவனிடம், “சிறுவனே! இந்தப் பானத்தை இ(ப்பெரிய)வர்களுக்குக் கொடுக்க எனக்கு நீ அனுமதி தருவாயா!” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அந்தச் சிறுவன், “முடியாது! அல்லாஹ்வின் தூதரே! அல்லாஹ்வின் மீது

ஆணையாக! உங்களிடமிருந்து கிடைக்கக்கூடிய எனது பங்கை நான் யாருக்கும் விட்டுத் தரமாட்டேன்.” என்று கூறினான். உடனே நபி(ஸல்)அவர்கள் அதனை அச்சிறுவனின் கையில் கொடுத்தார்கள். இந்த விபரம் புகாரி 2451, முஸ்லிமில் 2030) பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

நபிகள் நாயகம்(ஸல்) அவர்கள் எத்துணை பெரிய வழிகாட்டி! எத்துணை பெரிய நற்பயிற்சியாளர்! எவ்வளவு பெரிய ஆசிரியர்! எல்லா மட்டத்து மனிதர்களும் எல்லா நேரத்திலும் எல்லா இடத்திலும் அவர்களிடமிருந்து பாடம் கற்றுக் கொள்வார்கள். இறைவனால் வழங்கப்பட்ட இந்த இஸ்லாமிய வழிமுறை, சிறுவர்கள் சான்றோருடன் கலந்திருப்பதையும் அவர்களின் அவைகளில், அவர்களின் பள்ளிவாசல்களில், அவர்களுடைய பயணத்தில், அவர்களுடைய மன்றங்களில் இன்னும் அவர்கள் ஒன்று கூடும் இடங்களில் சிறுவர்கள் அமர்வதையும் தடை செய்யாது. காரணம் பெரியோரின் அனுபவங்களை அச்சிறுவர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும், அவர்களுடைய நற்பணிகளில் பங்கு பெற வேண்டும், பல்வேறு பொறுப்புக்களை ஏற்றுக் கொள்ள அவர்கள் பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக.

சான்றோருடன் தொடர்பு கொள்வதை விட்டும் சிறுவர்களை விலக்கி வைப்பதுதான் எதிர் மறையான வழிமுறையாகும்; அது ஆக்கப்பூர்வமான வழிமுறை

யல்ல. இவ்வாறு அவர்களை சான்றோருடன் தொடர்பு கொள்ளாமல் விலக்கி வைத்து விட்டு பிற சிறுவர்களுடனேயே பழகுமாறு விட்டுவிடுவதால் அற்பமான விஷயங்களைத்தான் அவர்கள் கற்றுக் கொள்வார்கள். மேலும் ஷைத்தான்கள் அவர்களைக் கவர்ந்து சென்றுவிடுவர். சான்றோர்களுடன் அமர்ந்து நல்ல விஷயங்களை அவர்கள் கற்றுக் கொள்வதற்குப் பதிலாக தீமைகளைத்தான் கற்றுக் கொள்வார்கள்.

உள்ளே...

பிள்ளைகளுக்குப் பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்ப

- பதில் நபி(ஸல்)அவர்களின் வழிகாட்டல்**
- 5 கொள்கைக்கு முக்கியத்துவம் தருதல்
- 7 தொழுகைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல்
- 9 வருமுன் காப்பது பரிகாரம் தேடுவதை விடச் சிறந்தது
- 12 பிள்ளைகள் நம்மிடம் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்வதற்கு வாய்ப்பளித்தல்
- 16 நடுநிலையான கண்டிப்பு
- 20 தன்னம்பிக்கை ஊட்டுதல்
- 24 நன்நடத்தையின் பால் வழிகாட்டுதல்
- 26 நன்நடத்தைக்குப் பிரதி உபகாரம் செய்தல்
- 29 நாம் அவர்களை நேசிப்பதையும் அவர்களிடம் பரிவாக இருப்பதையும் அவர்களுக்கு உணர வைத்தல்
- 34 பிள்ளைகளுக்கு மத்தியில் நீதியைக் கடைப்பிடித்தல்
- 37 முன்மாதிரியின் மூலம் பயிற்சி அளித்தல்
- பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பதற்கு 130 வழிகள்**
- 40 அடிப்படைக் கொள்கை
- 43 வணக்கவழிபாடுகள்
- 46 நற்குணங்கள்
- 49 பண்பாடு
- 52 உடல் வளர்ச்சி
- 53 மனரீதியான வளர்ச்சி
- 55 பொதுவாழ்வில் ஈடுபாடு கொள்வது
- 56 ஆரோக்கியம்
- 57 அறிவு வளர்ச்சி
- 59 பரிசும், தண்டனையும்

- பண்பாட்டுப் பயிற்சி அளிப்பதில் சில தவறுகள்
- 61 பண்பாட்டுப் பயிற்சியை சாதாரணமாகக் கருதுதல்
- 64 தந்தையின் ஆதிக்கம்
- 66 முன்மாதிரியின் முரண்பாடு
- 67 முரட்டுத்தனம்
- 70 தீமைகளைக் கண்டும் காணாதது போல் இருப்பது
- 73 காலச்சூழ்நிலையைக் கவனத்தில் கொள்ளாமை
- 74 தவறை ஒப்புக் கொள்ளாமை
- 75 குடும்ப விவகாரங்களில் தன்னிச்சையாக நடந்து கொள்ளுதல்
- 77 மனிதனின் தனிப்பட்ட விஷயங்களுக்கு மதிப்பளிக்காதிருத்தல்
- 79 தூரமாக்குதல்